

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

જો જવ્યા: પ્રવિશતાન્તરજ્ઞરાજ્યે પ્રથમમેવ પ્રવ્રવ્યા ગુરવ: । સમ્યગનુગ્રેયસ્ત-
દુપદેશ: । વિધેયાહિતાગ્નિનેત્રાગ્રેસ્તુપચર્યા । કર્તવ્યં ધર્મશાસ્ત્રપારગમનં । વિપ્રર્જની-
યસ્તાત્પર્યેણ તદ્વાત્થ: । જનયિતવ્યસ્તેન ચેતસોઽવદ્મજ્જ: । અનુશીલનીયા ધર્મ-
શાસ્ત્રે યથોક્તા: ક્રિયા: । પર્યુપાસનીયા: સન્ત: । પરિવર્જનીયા: સતતમસન્ત: ।
રક્ષણીયા: સ્વરૂપોપમયા સર્વજન્તવ: । જાપિતવ્યં સત્યં સર્વભૂતહિતમપરુષમનતિકાલે
પરીદ્ય વચનં । ન ગ્રાહ્યમણીયોઽપિ પરધનમદત્તં । વિધેયં સર્વાસામસ્મરણમસંકલ્પ-
મમાધર્મનિરીક્ષણમનિજાપણં ચ સ્ત્રીણાં । કર્તવ્યો બહિરજ્ઞાન્તરજ્ઞસજ્જત્યાગ: ।
વિધાતવ્યોઽનવરતં પશ્ચવિધ: સ્વાધ્યાય: ।

અપમિતિજવપ્રપંચ.

પુસ્તક રપ મુ. આશ્વિન સં. ૧૯૬૫. શકે ૧૮૩૧. અંક ૭ મો.

ૐ ઐં હ્રીં નમસ્તત્ત્વાય.

અપદેશક પદ.

જીવ તું શીદને ચિંતા કરે, કર્મને કરતું હોય તે કરે—એ રાગ.
અરે જીવ હર્ષ શોચ શો ધરે, દૈવને કરતું હોય તે કરે. એ દેક.
યાવાતું તે નિશ્ચય થશે, લાખ્યા લેખ નવ ફરે;
ચઢતી પડતી વારા ફરતી, જોલ જગતનો ખરે. દૈવને ૧
દશી વીશી જળ સ્થળ જીવની, ભરતી એટ અનુસરે;
ઉલટપલટ ગતિ કાળચક્રની, રાય રંક થઈ ફરે. દૈવને ૨
ખમા ખમા પરિજન પોકારે, ફૂલ શબ્દા પાથરે;
છાપ્પન પર ન્યાં ભુંગલ વાગે, ત્યાં ખર ભુંકે ખરે. દૈવને ૩
ગજ બુલે તે હય ખોખારે, નોખત વાગે ધરે;
વેસવ બતાં વાર ન લાગે, આત્મધાત કરી મરે. દૈવને ૪
દિનમાન પણ સરખો ન રહે, ઝતુ ઝતુ વધઘટ કરે;
સદા ન સરખા કોઈના દાંડા, ગર્વ ન સમજી ધરે. દૈવને ૫

૬૬૪

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

દૂર દુરારતુ' લોચન એક દિન, ભાણ એક અવસરે;
એક દિન ચઢવા સુંદર વાણ, એક દિન પાંડચી ધરે.
સુખદુઃખ ઉદયે આપ્યું તે સારી, જાણી સમતા ધરે;
સેવ શોક ભય દીનતા ભાળી, મુશળ સુ'ગાર્ય ધરે.
સુખદુઃખ એ સૌ કર્મતમાલા, નાટક નવ નવ કરે;
પરનાટક દેખી શું રીઝો, વેષ વિવિધ છવ ધરે.
સંપત્તિથી છલકાય નવ જાણી, વિપત્તિથી નવ કરે;
પરિવ્રજ્યનું કહે અણ વૈભવ, લક્ષ્મી ભગ ન કરે.

દૈવને૦ ૬

દૈવને૦ ૭

દૈવને૦ ૮

દૈવને૦ ૯

જ્ઞાનસારસૂત્ર સ્વષ્ટીકરણ.

જ્ઞાન અપ્રક (૫).

(અવસંધાન ૫૪ ૧૭૧ થી.)

સ્વજ્ઞાનજ્ઞાનસંસ્કાર કારણ જ્ઞાનમિવ્યતે ॥

ધ્યાંધ્યાધ્યાયમતસ્ત્વન્યત્, તથા ચોક્તં મહાત્મના ॥ ૩ ॥

જ્ઞાનાર્થ—જેથી 'પોતાનું' શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રગટ થાય એવું સંસ્કારી જ્ઞાનજનક બને છે એવું કહેવા અને આદરવા યોગ્ય છે. આત્માને એકાંત હિતકારી સ્વાચારુ સંસ્કારી તત્ત્વજ્ઞાન શિવાય બાકીનું જ્ઞાન તો માત્ર આડંબરરૂપ છે, એવું શ્રીમદ અભિનવશૂરિ પ્રમુખે શાસ્ત્રમાં ખુલ્લી રીતે કહ્યું છે, તે આગલા પ્રલોકમાં સ્પષ્ટ કરી દર્શાવવામાં આવશે.

મિથશણ—જે જ્ઞાનવડે અંતરની શુદ્ધિ થાય, કર્મભગ દૂર જાય, અભિનવશૂરિ દોષો નાશ પામે તેને શાસ્ત્રકાર સમ્યગ્જ્ઞાન અથવા તત્ત્વજ્ઞાન કહે છે. જે સ્વતંત્ર સ્વરૂપ પ્રગટ થાય તે જ્ઞાનજનક પ્રમાણ છે. બાકીનું જ્ઞાન માત્ર આરબરૂપ હોવાથી અપ્રમાણ છે. તત્ત્વજ્ઞાનને અભિનવસીપક અથવા અભિનવસુત્ર કહે છે. કેમકે તે અંતરનો અધિકાર દૂર કરવાને સમર્થ છે. જે જ્ઞાન વિના પદ્મો કતાં સગાડિ-અધિકાર દૂર થઈ શકે નહિ તેને શાસ્ત્રકાર તત્ત્વથી જ્ઞાન કહેવા નથી. કેવળ આડંબરરૂપ અથવા બોજરૂપ હોવાથી તેને શાસ્ત્રકાર અર્થ પડેલો મોહન છે. ભટ્ટેક તેવું મિથ્યાચરણ અથવા કેવળ બોજરૂપ રૂપ પ્રમાણ કહ્યું છે.

આત્માનું સહજ સ્વરૂપ તો સ્ફટિક રત્નની જેવું નિર્મળ-નિષ્કલંક હોય છે; પરંતુ જેમ સ્ફટિક ઉપર રાતું કાળું ફૂલ મૂકવાથી તેનું મૂળ રૂપ બદલાઈને તે કેવળ રાતું કાળું જ દેખાય છે, તેમ આત્માને પણ પુણ્ય પાપરૂપ કર્મઉપાધિ લાગવાથી તેનું સહજ સ્વરૂપ બદલાઈને રાગ દ્વેષ પરિણામ પ્રાપ્ત થાય છે, અને તેથીજ આત્મા રાગી દ્વેષી દેખાય છે, પણ ખરી રીતે તેનું મૂળ સ્વરૂપ બેતાં તે તેવો નથીજ. તે તો શુદ્ધ સ્ફટિકવત્ નિર્મળજ છે. ક્રૂત ઉપાધિ સંગ્રહથી વ્યવહારમાં તેવો દેખાય છે. પરંતુ જે સ્ફટિક ઉપર સૂકેલું રાતું કે કાળું ફૂલ સમજીને દૂર કરી નાખવામાં આવે તો તે સ્ફટિક જેવું ને તેવું શુદ્ધ-નિર્મળ લાસે છે. તેમ આત્માને પણ વિધ વિધ હિતુથી લાગેલી પુણ્ય પાપરૂપ કર્મઉપાધિ સમજીને યતનથી દૂર કરવામાં આવે તો ‘ધર્માર્પણં કૃણામ્’ પુણ્ય પાપરૂપ ઉપાધિનો સર્વથા નાશ થયાથી આત્માનું સહજ શુદ્ધ નિષ્કલંક સ્વરૂપ અનાયાસે પ્રગટ થવા પામે છે, એમાં કંઈ પણ શંકા રાખવા જેવું નથી. પરંતુ ઉપાધિને ઉપાધિરૂપ સમજીનીજ મુશ્કેલ છે; તેમ નહિ સમજવાથીજ જીવ ઉપાધિને મોહવશ આદરી લે છે, જેમ ઝવેરીલોક રત્નપરીક્ષામાં કુશળ હોવાથી રત્ન સંગ્રહી સ્વરૂપ સારી રીતે બાણી શકે છે, તેવું અન્ય અકુશળ બાણી શક્તા નથી, તેમ સદ્ગુણી સેવાવડે જેને સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ છે તેજ ઉપાધિને ઉપાધિરૂપ યથાર્થ સમજી શકે છે, એવા તત્ત્વજ્ઞાની જનોજ ઉક્ત ઉપાધિ યતનથી દૂર કરી પોતાનું સહજ શુદ્ધ નિરૂપાધિક સ્વરૂપ પ્રગટ કરી શકે છે. જ્યારે આત્માને અનાદિની વળગેલી ઉપાધિને યથાર્થ ઓળખવામાં આવે છે ત્યારે તે ઉપાધિને લઈને પ્રાપ્ત થયેલા ગમે તેવા સમ યા વિષમ અયોગોમાં તત્ત્વજ્ઞને મુંઝાવું પડતુંજ નથી, એવા તત્ત્વજ્ઞ પુરૂષો જે કંઈ પ્રવૃત્તિ કરે છે તે તત્ત્વથી ઉક્ત ઉપાધિને દૂર કરી નિવૃત્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટેજ. સમ્યગ્જ્ઞાનના યોગથી સમકિતની શુદ્ધિ થાય છે અને અનુક્રમે આરિત્ર ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે. આ પ્રમાણે સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને આરિત્રની સમકાલીન સહાયથી આત્મા ઉક્ત ઉપાધિથી મુક્ત થઈ પોતાનું સહજ શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રગટ કરી પરમ નિવૃત્તિપદને પ્રાપ્ત કરી શકે છે. જ્યારે મોહનીય કર્મનો ક્ષયોગદામ થયાથી રત્નત્રયીનો ઉદય થાય છે ત્યારે પ્રગટ થયેલ જ્ઞાનગર્ભિત વૈરાગ્યવડે ચક્રવર્તી પોતાના છ અંડના રાજ્યને પણ તુણ તુલ્ય લેખીને તણ દેતાં નિલંબ કરતો નથી, તો બીજાનું તો કહેવુંજ શું! પરંતુ જ્યાં સુધી મોહનીય કર્મનો પ્રબળ ઉદય વર્તતો હોય છે ત્યાં સુધી તો હુનિયાની મોહમાયામાં મુંઝાઈ મિથ્યાભિમાનથી ‘હું અને મારું’ જાની લેવાથી મૂઢમતિ એક તુચ્છ વસ્તુને પણ તણ શકતો નથી. જ્યારે ઉક્ત મોહનીય કર્મ ક્ષીણ થઈ જાય છે ત્યારે તો પ્રાપ્ત થયેલા ઉત્તમ વૈરાગ્યવડે ચક્રવર્તી અને બિશુક પણ સમ જણાય છે. શુદ્ધ જ્ઞાનગર્ભિત વૈરાગ્યવંત સાધુને

૧૧૮

નિબંધન પ્રકાશ.

તેમ જીવનના દરેક કાળ કે સ્થાનમાં પ્રતિજ્ઞા પાલન કરી જાય છે. તે મિત્રદુષ્ટ બાંધે સ-
 વેશમાં જીવનના દરેક વર્ણમાં વિચરે છે, તે નિરંતર સ્વચ્છમાયમાંજ રચાય કરતા
 જુદા જુદા અવસ્થામાં રચાય કરતા નથી. એવા સ્વભાવ રાખી—આત્મારાત્રી પુરૂષને
 કાંઈક મર્યાદામાં તો હોયજ થાનું ? તે તો સર્વત્ર સાક્ષીભાવેજ રહે છે અને તેથીજ
 કાંઈકની નેત્ર મિલેઈ પડેલાથી તેમને કંઈ પણ રાગાદિનો લેખ લાગતોજ નથી.
 તેમને તત્ત્વદ્રષ્ટિથી કયાંય પણ બંધાવાનું થતું નથી, ગમે તેવાં વિષય કારણ પણ
 તેમને તો સ્વયં ઘડીને પરિણમે છે, તેથી ગમે ત્યાં તેમને કર્મનિર્જરા થાય છે. તત્ત્વ-
 દ્રષ્ટિને તેમના જેવો આત્મરચણુ યાને ઐકાસિન્ધ વૃત્તિથી કર્મનિર્જરા થાય છે તેમ
 તેમ કલ્યાણિરહિત મનાથી સદૃજ શુદ્ધિ થતી જાય છે. એવા સતત અભ્યાસથી અ-
 નુષ્ટની માર્ગ લેખાધિથી સુકૃત થઈ તત્ત્વદ્રષ્ટિ આત્મા અનંત જ્ઞાન, અનંત દર્શન,
 અનંત આરિય અને અનંત પીયૌભક પાતાના સદૃજ નિરૂપાધિક સ્વરૂપને પ્રાપ્ત
 કરે છે. આવી રીતે સ્વચ્છમાયના પ્રભાવથી દોષાશ્ચ રિથિતિને બાજુ નિરંતર નિર્દોષ-નિ-
 રૂપાધિ પુણ્યમાંજ ભવજ્ઞાની અને તત્ત્વદ્રષ્ટિ પુરૂષો મળે રહે છે. જેનાવડે ઇષ્ટ
 કાર્યની સિદ્ધિ થાય તેજ તેનાં સદૃજ કારણ કહેવાય છે, બાકીનાં તો આકાશ પુણ્યવત્
 નિરૂપાધિ કારણ પ્રગળવાં યોગ્ય છે. તેવી રીતે જે જ્ઞાનવડે સુસુકૃતને અભિષ્ટ એવા મોક્ષ-
 પ્રદાન કરી થાય તેજ જ્ઞાન અને તેજ દર્શન પ્રમાણ છે; મોક્ષપદ દેવાને અસમર્થ
 એવું નથી. આઈંબરવાણું જ્ઞાન અને દર્શન અપ્રમાણ છે. એજ વાતનું સમર્થન
 કરતાં આ અભ્યાસ કરે છે કે—

વાદાંચ પ્રતિવાદાંચ, વદંતોઽનિચિતાંસ્તથા ।

તત્ત્વાતં નૈવ મચ્છંતિ, તિદ્ધાપીઢાકવદ્ મતૌ ॥ ૪ ॥

અર્થ—શુદ્ધ સાધ્ય વિનાના નક્કમાં વાદ અને વિવાદને કરવારા; ધાંચીના
 બેલની જેમ તત્ત્વના પારને કદાપિ પામી શકતા નથી.

અર્થ—જેમ ધાંચીના બજદ ધાણીને પીતતાં સો ડોસ જેટલું ચાલ્યા કરે
 તોપણ ડામનો ડામજ. ગમે તેટલું ગમન કરતાં છતાં તેની ગતિનો જેમ અંત આ-
 વનો નથી તેમ શુદ્ધ સાધ્યદ્રષ્ટિ વિના, શુદ્ધ લક્ષ વિના પરને પરાસ્ત કરવા—પરમત
 ખરેખર અને સ્વમત મંડન કરવા ગમે તેટલા વાદવિવાદ કરે તે સર્વ મિથ્યા છે. તે
 કેવળ શુભવાદ, બકવાદ અથવા વિતંડાવાદ તુલ્યજ છે. નથી થવાનું તેથી સ્વ-
 દ્વિતંદ્ર નથી થવાનું તેથી પરહિત. શુષ્કવાદ વિવાદથી તો કેવળ કલયનું બગડેજ
 છે. મર્યાદા સાક્ષમાં એવા મિથ્યા વાદવિવાદ કરવા નિષેધ્યા છે. કૃત જે સ્વપર
 સમર્થના આવી રીતે બાજુ હોય તેના સમર્થ પુરૂષનેજ અન્ય તત્ત્વાભિલાષીની સાથે

ધર્મવાદ કહેા કે સંવાદ કરવાની શાસ્ત્રકારે સંમતિ આપી છે. પરંતુ જેની સાથે એવા ધર્મસંવાદ કરવામાં આવે તે માણુસ સ્વસમયનો બાણ, અનાગ્રહી, યુક્તિને યથાર્થ સમજનારો, શાંત પ્રકૃતિનો અને મધ્યસ્થ દૃષ્ટિવાળો હોવો જોઈએ. આવા યોગ્ય-અધિકારી માણુસની સાથે ધર્મસંવાદ કરવામાં તત્ત્વથી કંઈ પણ ગેરફાયદો નહિ પણ ફાયદોજ બતાવ્યો છે. એવા હાયક માણુસની સાથે ધર્મસંવાદ કરતાં સર્વ રીતે લાભ જ કહેા છે. હારવાથી પણ લાભ અને જીતવાથી પણ લાભજ થાય છે. હારવાથી પોતાની ન્યૂનતા સમજવાથી તે ન્યૂનતા દૂર કરવાને અધિક ઉદ્યમ સેવાય છે, અને જીતવાથી તો સામાનો મોહ દૂર થાય છે. મોહ દૂર થયાથી તત્ત્વાભિજ્ઞાથી હોવાને લીધે તે તરત શુદ્ધ તત્ત્વનો સ્વીકાર કરી લે છે. પરંતુ તેવા અધિકાર વિનાના યોગ્યતાશૂન્ય કેવળ જડવાદી અને કદાગ્રહીની સાથે તો વાદ કરવાથી જાને રીતે ગેરફાયદોજ કહેા છે. હારવાથી શાસનની લઘુતા કહેવાય છે, અને જીતવાથી સામે માણુસ શાસન ઉપર દ્વેષ રાખે છે તેમજ તેની આજીવિકાદિકમાં પણ હાનિ પહોંચે છે. માટે ગમે તેમ છતાં તેવા અનધિકારીની સાથે ચાલે ત્યાં સુધી વાદમાં ઉતરવુંજ નહિ. કેમકે સમ્યગ્જ્ઞાન-પ્રાપ્ત કરવાનો પવિત્ર હેતુ તો સ્વપરના મોહનો નાશ કરીને શુદ્ધ ચારિત્રનું સેવન કરી પરમપદ પ્રાપ્ત કરવાનોજ છે. તે ‘વાદાય વિદ્યા’ શુષ્ક વાદ વિવાદ માત્રથી નિષ્ફળ કરવા યોગ્ય નથીજ. પરંતુ ‘તત્ત્વધીર્વિદ્યા’ વસ્તુને વસ્તુ-ગત બાણી સ્વપરને, જડ ચેતનને, શુણ્ણહોષને, હિતાહિતને, ઉચિત અનુચિતને, યુજ્ય પાપને, અંધ મોક્ષને, ચાવત્ કર્તવ્ય અકર્તવ્યને સારી રીતે સમજી સદ્વિવેક ધારી, શુદ્ધ તત્ત્વનો સ્વીકાર અને અશુદ્ધ તત્ત્વનો ત્યાગ કરીને તેની સફળતાજ કરવાની છે. તેવી સફળતા તો ‘અનિત્ય અશુચિ અને અનાત્મિક એવી દેહાદિક પર-વસ્તુમાં અનાદિકાળથી અવિદ્યા અથવા અજ્ઞાનના યોગે લાગી રહેલી જોટી મમતા-માયાને તજી શુદ્ધ અને શાશ્વત એવા પોતાના આત્મધર્મમાંજ મમતા ધારણ કરવા-થી થઈ શકવાની છે. એ પણ શુદ્ધ ચારિત્રપાત્ર સદ્ગુરુ સમીપે રૂચિ અને શ્રદ્ધાપૂર્વક સર્વસંદેશિત શાસ્ત્રનું યથાવિધિ શ્રવણ મનનાદિક કરતાં સંભવે છે. તેથી દરેક આત્માર્થી જને એવા ઉત્તમ ગુરુની શોધ કરીને વિનય-બહુમાન પૂર્વક તેમની સમીપે શાસ્ત્ર શ્રવણ કરવું ઉચિત છે. આદર પૂર્વક શાસ્ત્ર શ્રવણ કરીને અનુકૂળતા મેળવી તેના ઉપર મનન કરવું, તેમાંથી તત્ત્વ ખેંચી સાર વસ્તુનો સ્વીકાર કરી લેવો. એટલે કે પોતાથી જે વાતનું સુખે પાલન થઈ શકે એવું સમજાય તેને કૃતિમાં મૂકવાને પ્રયત્ન કરવો અને જે વસ્તુનું પાલન કરવું હુઃશક્ય—અથવા અશક્ય પ્રાય દેખાય તેની જાવના માત્ર રાખવી ઉચિત છે. પરંતુ સદ્ગુરુ સમીપે ભાગ્યવશાત્ શાસ્ત્ર શ્રવણ કરીને તેને પ્રમાદને વશ થઈ વ્યર્થ ગુમાવી દેવું તો ઉચિત નથીજ, પણ પણ

૬૯૮

જૈન ધર્મ પ્રધારા.

અર્થજી કરીને તેને 'પાણુ' લાગોળે છે તોજ તેનું 'સારું' પરિણમન થાય છે. તેા બુદ્ધિ-
શાળી મહુબોએ તેા જરૂર જરૂર યથેષ્ટ શાસ્ત્ર શ્રવણ કરીને તેનું 'સારી રીતે' પરિણ-
મન થાય એવી રીતે સ્થિરતા પૂર્વક તેનું 'મનન કરવું' જોઈએ. શાસ્ત્ર શ્રવણ અને
મનન કર્યું તોજ કહેવાય કે જે આપણને વસ્તુતત્વનો યથાર્થ બોધ થાય, આપણું
અજ્ઞાન અંધકાર દૂર થાય, વસ્તુ તત્વની યથાર્થ શ્રદ્ધા—અતીતિ થાય, અશ્રદ્ધા—શ-
કાદિક દોષો દૂર જાય, આપણું વર્તન દ્રવ્યથી અને લાવથી સુધરે, આપણા અના-
દિના સંગી છતાં શત્રુભૂત એવા કામ ક્રોધાદિક અંતરંગ વિકારોને આપણે દાબી
શકીએ, ઈન્દ્રિયવર્ગને દમી શકીએ અને આત્મ સંયમમાં સદા સહાયભૂત એવાં સદ્ગુણોનું
આપણે પ્રસન્નપણે સેવન કરી શકીએ. જે આવી રીતે આપણને તત્ત્વબોધ, તત્ત્વશ્રદ્ધા
અને તત્ત્વાચરણ અથવા આત્મબોધ, આત્મશ્રદ્ધા અને સ્વભાવાચરણરૂપ ચા-
રિતોનો કોઈ અંશે લાભ થાય તોજ 'પવિત્ર શાસ્ત્રનું' પુનઃ પુનઃ શ્રવણ
કર્યું લેજો, નહિ' તો વંધ્યાપુત્રવત્ શાસ્ત્ર શ્રવણાદિક નિષ્ફળ સમજવું. થોડું
કે ઘણું લાણીને કે સાંલણીને તે સાર્થક કરાય તોજ તે લેજો કહેવાય, નહિ
તો 'લણ્યો પણ ગણ્યો નહિ' એ કહેવત મુજબ લણુતર માત્ર અપવાદપાત્રજ
કર. થોડું પણ લણીને ગણ્યું તેનુંજ કહેવાય કે જે હિંસા, અસત્ય, અદત્તા (ચોરી),
પેશુન (કામકીડ), પરિગ્રહ (મૂર્છામમતા), ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ
દોષ, કલહ, આગ—અભ્યાપચાન, પેશુન્ય (ચાડી), રતિ અરતિ (ઈષ્ટ અનિષ્ટ
પ્રસંગો હુર્ષ ખેદ), પરસ્પરિવદ (પર નિંદા), માયા મૃપા (કરવું કંઈ અને કહેવું
કંઈ) અને ત્રિગ્યાત્વ શલ્ય એ અઠારે પાપસ્થાનકને અધોગતિદાયક લાણીને સર્વથા
છ'ડે છે અથવા તેને છ'ડવાનો પ્રતિદિન ખપ કર્યો કરે છે, તેમજ અહિંસા, સત્ય,
અસ્તેય, પ્રત્યયર્થ અને અસંગતારૂપ પાંચ મહાવ્રતો અથવા પાંચ આણુવ્રતોને સદ્-
લાવથી સમજીને અંગીકાર કરે છે, રાત્રિભોજનનો સર્વથા ત્યાગ કરે છે, એટલે
સત્તિસસયે કોઈ પણ પ્રકારનો ખોરાક ગ્રહણ કરતો નથી. ક્ષમા, નમ્રતા, સરલતા
અને સતોષ શુણ્ણું સારી રીતે સેવન કરે છે. મધ્યસ્થતા અથવા નિષ્પક્ષપાતપણાથી
સર્વેન સમભાવે—સાક્ષીપણે રહે છે. પરવસ્તુમાં મોહને વશ થઈ કતૂંવપણું ધારણ
કરતો નથી. ઈષ્ટ વિષય સંયોગે હુર્ષ અને અનિષ્ટ સંયોગે ખેદ ધરતો નથી. ઈષ્ટ
અવસ્થા અનિષ્ટ વસ્તુના સંયોગ વિયોગમાં સમભાવ રાખે છે. વિરક્તપણાના
સ્વાભાવિક સુખનો અનુભવ કરે છે. મૂઢમતિ પ્રાણીઓ તો સંસારમાં રચ્યાપચ્યા
રહીને પુદ્ગલિક સુખની લાલસાથી ક્ષણમાં રાતાતાતા થઈ જાય છે; પરંતુ સાચે
કોરાઈ કરી બેસે છે; કોઈની ઉપર ખોટાં આગ ચઢાવે છે; કોઈને સંકટમાં પાડવાને
ખોટી ચાડી આપે છે, ખોટાનું ધાર્યું થયું તો કૂદે છે, હસે છે, તેમાં રાચે માચે છે,

જ્ઞાનસારસૂત્ર રૂપટીકરણ.

૧૮૮

અને ધાર્યું ન થયું તો શોકસાગરમાં ડૂબી જાય છે, આક્રંદ અને વિલોપાત કરે છે. પરને ડગવાને માટે અનેક પ્રયત્ન રચે છે, બોલે છે કંઈ અને કરે છે કંઈ, વળી પોતાની ઠગારી છુપાવવાને જાનતી કવિદા કરે છે; તેમજ હિતકારી માર્ગની કેવળ ઉપેક્ષા તથા અશ્રદ્ધા ધારણ કરીને હઠ કદાચહવડે અહિત માર્ગનેજ આદરે છે, ભુંડળી પેરે તેમાંજ રચ્યાપચ્યા રહે છે. એવા જડમતિ અજ્ઞાની જનોની નસારે આવી ઉધી પ્રવૃત્તિ થાય છે, ત્યારે સમ્યગ્દષ્ટિ જ્ઞાનીજનોની કેવળ સુલટીજ પ્રવૃત્તિ થાય છે. તેઓ જેમ અને તેમ સલાહશાંતિથીજ કામ કરે છે, પોતાના ઉપર આવી પડેલી કોઈ પણ આપત્તિને પોતે ધૈર્યથી સહે છે, તેમાં પોતે કોઈને દોષ દેતા નથી, ગરે ! દોષમાંથી પણ ગુણ ગ્રહે છે ! સંપત્તિના વખતે વિશેષ નમ્રતા ધારે છે, પોતાની કહેણી કરણી સરખી રાખે છે એટલે પોતે જેવું બોલે છે તેવુંજ પાળે છે, અથવા પોતે બોલે છે થોડું અને કરે છે ઘણું, તે સહુના શ્રેયમાંજ રાજી હોય છે, સરલપણે પોતાથી જાની શકે તેટલું પરહિત કરવા તત્પર રહે છે, અને હઠકદાચહવડે હિત વચનને સાંભળે છે, હિતવચનને માન્ય કરે છે, તેમજ તદ્દત્ આચરણ પણ કરે છે.

શાસ્ત્રમાં કૃપા અદ્ય પ્રવચન માતા (પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિ) ના જાણકાર અને તે પ્રવચન માતાનું શ્રદ્ધા પૂર્વક પાલન કરનાર સાધુને જ્ઞાની કહીને બોલાવ્યા છે, પરંતુ પ્રમાદથીલ એવા નવ પૂર્વધરને પણ અજ્ઞાની કહીને બોલાવ્યા છે, તે પૂર્વોક્ત ન્યાયે કરી જ્ઞાનની સફળતા અથવા નિષ્ફળતાને લઈનેજ સમજવું. ગમે તેટલું ભણી જાય પણ જ્યાં સુધી તેનું સમ્યગ્ પરિણમન ન થાય ત્યાં સુધી તે તત્ત્વજ્ઞાન અથવા સમ્યગ્જ્ઞાન કહેવાયજ નહિ, અને તેવા સમ્યગ્જ્ઞાન—દર્શન વિના તત્ત્વથી ચારિત્રની પ્રાપ્તિ સંભવેજ નહિ. સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યગ્દર્શન (શ્રદ્ધા) એ સમ્યક્ચારિત્ર પ્રાપ્તિનાં કારણ છે. સમ્યક્ચારિત્ર વડેજ તેમની સાર્થકતા છે; તે વિના તે નિષ્ફળ પ્રાય છે. પરંતુ જ્યારે ત્યારે પણ સમ્યગ્જ્ઞાન—દર્શન યોગેજ ચારિત્ર સમ્યગ્ રીત્યા પ્રાપ્ત થાય છે, તે વિના તે પ્રાપ્ત થતુંજ નથી. માટેજ શાસ્ત્રકારે સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રધાનતા કહી છે. એવા સમ્યગ્જ્ઞાનને માટેજ મુમુક્ષુ જનોએ અહોનિશ યતન કરવો ઉચિત છે. થોડું પણ સમ્યગ્જ્ઞાન આત્માને અલગ હિતકારી થાય છે તો પછી વધારેનું તો કહેવુંજ શું ! તે તો અવશ્ય હિતકારી થાયજ. તે વડે સર્વ અજ્ઞાન અને મોહઅધકારનો અનુક્રમે નાશ થઈ જાય છે. અર્થાત્ સમ્યગ્ જ્ઞાન અને સમ્યગ્દર્શનવડે સમ્યક્ચારિત્ર, કહો કે સર્વસંદેશિત સદાચરણને સેવીને આત્મા સર્વ દોષોને દૂર કરી સમસ્ત ગુણને પ્રાપ્ત કરી શકે છે. સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શન વડેજ સમ્યગ્—નિર્દોષ ચારિત્રની પ્રાપ્તિ અને પુષ્ટિ થઈ શકે છે. માટે શુદ્ધ ચારિ-

૬૦

જ્ઞેનયમં પ્રકાશ.

જ્ઞાના અર્થી જનોએ બીજી બધી બટપટ તબીને તેવા સદ્ગુણી કૃપાવટે સમ્યગ્ જ્ઞાન દર્શનનીજ પ્રાપ્તિને માટે પ્રથમ પ્રયત્ન કરવાની જરૂર છે. જો સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શન રૂપ પાયો દૃઢ હશે તો તેની ઉપર ચણેલી ચારિત્ર રૂપ ઇમારત ગમે તેવા પરીસહ અથવા ઉપસર્ગોમાં પણ ડગશે નહિ; પરંતુ જો જ્ઞાન—દર્શનરૂપ પાયોજ કાંચો હશે તો કાચા પાયે ચણેલી ચારિત્ર રૂપ ઇમારત લાંબો વખત ટકી શકશે નહિ, સહજ પરીસહ કે ઉપસર્ગના યોગે ફોલ પામીને તે પડી જશે. ફરી પાછી તે ઉભી કરી શકાશે નહિ. પરંતુ જો પાકા પાયેજ ચારિત્ર ઇમારત ચણવામાં આવશે તો પછી તેને ગમે તેવા કડબ પરીસહ કે ઉપસર્ગ યોગે ફોલ પામીને ડગવાનો કે પડવાનો ભયજ રહેશે નહિ. માટે મુમુક્ષુ જનોએ જેમ અને તેમ કાળજીથી સમ્યગ્જ્ઞાન—દર્શનની શુદ્ધિ અને પુષ્ટિ વટે ચારિત્રની શુદ્ધિ અને પુષ્ટિ કરવા સતત પ્રયત્ન કરવાની જરૂર છે. માટેજ શાસ્ત્રમાં સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શનને અનેક શુભ ઉપમા આપીને સંબોધેલ છે. આપણને પણ તેજુજ શરણ હો ! કેમકે સમ્યગ્ દર્શન—જ્ઞાન—ચારિત્રજ મોક્ષનો ખરો માર્ગ છે. માટે મિથ્યાવાદ વિવાદમાં ચાવિત'ડાવાદ કરવામાં વખતનો વ્યય નહિ કરતાં જૈન તેની સદ્ગુણતા ધ્યાય તેમ તેનો સદુપયોગ કરવાજ લક્ષ રાખવું જોઈએ. **જિમ કહેવાનો આ પ્રલોકનો આશય છે.**

અપૂર્ણ.

ધાર્મિક શાળાઓમાં નૈતિક કેળવણીની આવશ્યકતા.

શ્રેયસ્કર મંડળ અને વિદ્યાપ્રસારક વર્ગ વિગેરેના પ્રશસ્ત પ્રયત્નથી આજે સ્થળે સ્થળે જૈનપાઠશાળાઓ અને કન્યાશાળાઓ આદિ સ્થાપિત થયેલી છે અને થતી જાય છે. કેટલાએક અપવાદ શિવાય આ દરેક પાઠશાળામાં ખેડાણે ભાગે શ્રી આવશ્યક સૂત્રોના મૂળ પાઠોનું શિક્ષણ અપાય છે. જૂન સ્થળોમાં અર્થનું અને વિધિમાર્ગનું શિક્ષણ અપાય છે. પણ શાળાઓની સ્થાપનાનો હેતુ આટલાથીજ સિદ્ધ થતો નથી. જૈન બાળકો પ્રતિક્રમણનું જ્ઞાન મેળવી કદાચ આવશ્યક ક્રિયાઓ કરાવતાં શિળે કે પ્રકરણાદિનું જ્ઞાન મેળવી જીવાજીવાદિ તત્ત્વોના સેદો કહી જાય તેટલા માત્રથી તેઓ ઇષ્ટ ફળ મેળવી શકતા નથી. ધાર્મિક કેળવણી વગર સાંસારિક કેળવણી શુદ્ધ છે અને તેવી કેળવણીનું પરિણામ બહુધા વખાણવા લાયક આવતું નથી, તેથી સાંસારિક કેળવણીની સાથે ધાર્મિક કેળવણીની જરૂર જનારા અને તેની સીમાવત કરનારાઓની ઇચ્છા ઉપર વર્ણવેલા શિક્ષણમાત્રથી તૃપ્ત થતી નથી. તેઓનું કેંદ્રસ્થાન બીજુંજ છે.

ધાર્મિક શાળાઓમાં નૈતિક કેળવણીની આવશ્યકતા.

૨૦૧

ધાર્મિક કેળવણી એવા પ્રકારની હોવી જોઈએ કે જેના પ્રભાવથી તેનું શિક્ષણ લેનારાઓ સંસારવ્યવહારમાં પોતાની પોતાના માતાપિતા, વડિલ બંધુઓ તથા બહેનો અને ગૃહિણી પ્રત્યે શી દ્રષ્ટિ છે તે સમજી શકે. પોતાનો વ્યાપાર સહોષ છે કે નિર્દોષ છે તે તપાસી નિર્દોષ વ્યાપારથી સ્વકુટુંબનું પોષણ કરી શકે. પોતાનો વ્યાપાર પ્રમાણિકપણે ચલાવી શકે. ધર્મ, અર્થ અને કામ એ પુરુષાર્થત્રયમાં ધર્મના સેવનપૂર્વક અર્થ અને કામ પરસ્પર અળાપિતપણે સાધી શકે. ‘ધર્મ વિના અર્થ અને કામ સાધી શકાતાં નથી’ એમ અંતઃકરણમાં દૃઢીભૂત કરી વ્યવહારમાર્ગમાં તેનો અડગપણે ઉપયોગ કરી શકે. જૈન મંદિરમાં જઈ વીતરાગ દેવની કેવા ભાવથી અને કઈ રીતિથી પૂજાલક્ષિત કરવી તે જાણી શકે. ગુરૂ મહારાજના આગમન વખતે એક શ્રાવક તરીકે તેઓનો પ્રવેશ કરાવવા માટે શું કરવું જોઈએ, તેઓ રસ્તામાં સામા મળે કે સ્વગૃહે આહારાદિ અર્થે પધારે ભારે કેવી રીતે વર્તવું, અને ઉપાશ્રયે જઈને ઉચિત કેમ સાચવવું તે સંબંધી સમજણ મેળવી શકે. દેવદ્રવ્ય, જ્ઞાનદ્રવ્ય અને સાધારણ દ્રવ્યાદિની કેવી વ્યવસ્થા છે, તેની રક્ષા અને વૃદ્ધિ અર્થે કેવી યોજના હોવી જોઈએ અને કયા પ્રકારના દ્રવ્યનો કેવા કેવા પ્રકારનાં કાર્યોમાં ઉપયોગ થઈ શકે તેનું જ્ઞાન મેળવી શકે. પાંચરાપોળો, સલાઓ અને એવી બીજી જાહેર સંસ્થાઓમાં લાગ લેવાની પોતાની ઈચ્છાને ઉત્તેજીત કરી શકે. સંઘ અથવા મહાજન મળ્યું હોય તે વખતે પોતાના ધર્મના ફળરૂપ સ્વતંત્ર વિચારો શાંતિથી નિરૂપણું જણાવી શકે. આ અને આવી બીજી અનેક બાબતો કે જે સંસારમાં અતીવ ઉપયોગી છે તેનું સર્વ જ્ઞાન બાળકોને શાળામાં મળવું જોઈએ. આને આપણે નૈતિક કેળવણી એવું નામ આપીશું તો ચાલશે. હાલના બાળકો તે આપણા ભવિષ્યના આગેવાનો છે. તેથી તેઓને ઉપરનું સર્વ પ્રકારનું જ્ઞાન ઉપદેશરૂપે દૃષ્ટાંત સાથે નિરંતર પાઠશાળાઓમાં આપવામાં આવતું હોય તો ભવિષ્યમાં તેઓ પોતાના વ્યવહારમાર્ગમાં કદી સ્ખલના પામે નહીં. ધાર્મિક કેળવણીનો ખરો હેતુ તે લેનારાઓનો સંસારવ્યવહાર સુખમય ને ધર્મમય કરવાનો છે. જેનો સંસારવ્યવહાર સુખમય હશે તે મોક્ષનાં સાધનોનું સેવન સ્થિરતા પૂર્વક નિર્વિઘ્નપણે કરી શકશે.

જેમ ધાર્મિક કેળવણી વિના સાંસારિક કેળવણી શુષ્ક ગણાય છે, તેમ આવી નૈતિક કેળવણી વિનાની ધાર્મિક કેળવણીને શુષ્કપ્રાય કહીએ તો તે કથનમાં અસત્યતાના અંશો ઓછા છે. આપણને દૃષ્ટિગોચર પણ તેવું જ થાય છે. પાઠશાળાના અભ્યાસીઓ એક તરફ જોઈએ તો પ્રતિક્રમણ તથા પ્રકરણોમાં પવીણ હોય અને ઈતર તરફ દૃષ્ટિપાત કરતાં તેઓ અસત્ય જોલતા હોય, અપ્રમાણિકપણે વર્તતા હોય, વિષયસંજ્ઞા હોય, અનીતિથી વિત્તની વૃદ્ધિ કરવા ઈચ્છતા હોય, કુટુંબમાં કલેશ કરી

૨૦૨

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

વડિયો મત્તે અવિનશી અને અવિવેદી થઇ 'દિ વાળે તે દિકરા' ના કથન ઉપર પાણી ફેરવી દ્વિધર્મીની પદવી ધારણ કરી પોતાના પુત્ર્ય અને મહોપકારી વડિલ વર્ગની આંતરડી દુલાવી જુદા રહેતા હોય અને ધાર્મિક વૃત્તિની ઉપેક્ષા કરી અર્થ અને કારનેજ સાધ્ય ગણી સંસારને સુખમય બનાવવાનાં સાધનોની અવગણના કરી પોતાના દુર્લભ મનુષ્યલવને બ્ધર્થ ગુમાવતા હોય—એ કેટલું બધું શરમ ભરેલું ગણાય ? આવી બાબતોનું પ્રત્યક્ષ દર્શન થતાં નૈતિક કેળવણીની કેટલી બધી અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે તે સહેજે સમજી શકાયો. સાંભળીએ છીએ કે શ્રાવકના બાળકો કોટેલોમાં ગય છે, કંકભૂળાદિનું લક્ષણ કરે છે, સોડા લેમોનેડના બાટલાનું પાન કરે છે અને કુસોબતથી કેટલીએક વ્યક્તિઓ પ્રચળ રીતે મદિરા જેવી નિંદ્રા અને અનાચરણીય વસ્તુઓનું સેવન કરી અગમ્ય ગમન કરે છે. આ કેટલું બધું આજેના સજનક ગણાય ! આનું જોઈ હાલની પાઠશાળાઓની સ્થાપનાને નહીં વ-બાણનારઓ યદા તદા જરૂરે તો તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. જૈન બાળકોની હૃદય-ભૂમિકા નૈતિક કેળવણી રૂપી જળથી શુદ્ધ કરી હોય તો તેઓની આવી સ્થિતિ થ-વાનો ક્ષણો ઓછો સંભવ છે. 'શ્રાવકને દૌર્ભાગ્ય, અનાદેય અને અપયશને ઉદય હોય નહીં' એવા પ્રકારના પૂર્વાચાર્યોના પાંચમા ગુણસ્થાનકના કથનની સત્યતા આજે કેમ જોઈ શકાતી નથી ? તેનું કારણ વિચારીશું તો જણાશે કે તેઓને નૈતિક કેળવણી રૂપી જળનું સિંચન ધણેલું નથી. પરંતુ આ બાબતમાં જ ઉપેક્ષા કરવામાં આવશે તો પરિણામ વધારે નબળું જોવામાં આવશે, અને તેથી ઘણીનો બળદ છ મહીના ચાલશે તો પણ ઘેરનો ઘેરજ રહેશે.

સામાન્ય માણસો એમ ચમળે છે કે છોકરો પાંચ કે છ વર્ષનો થાય પછી કેળવણી લેવાને યોગ્ય થાય છે, પણ દીર્ઘ દૃષ્ટિવટે વિચાર કરશો તો કેળવણી ગર્ભા-ધાનથીજ શરૂ થાય છે એમ જણાશે. ગર્ભાધાન સંસ્કારથીજ આ કથનને પુષ્ટિ મળે છે. એક મિદ્ધાન્ માણસે કહ્યું હતું કે છોકરાં પેદા થાય છે એમ નહીં પણ પેદા કરી શકાય છે. ચામ કહેવામાં તેનો હેતુ એ હતો કે જેવી સંતતિ આપણે બનાવવા આવીએ તેવી બની શકે. નેપોલીયન બોનાપાર્ટ જેવો શરવીર પુત્ર ઉત્પન્ન કરવો હોય તો ગર્ભ ધારણ થયા પછી જન્મકાળ પર્યંત ગર્ભધારિણીને તેવા વીરતાજનક પુસ્તકો વંચાવો; ધાર્મિક વૃત્તિવાળો કરવો હોય તો ધાર્મિક પુસ્તકો વંચાવો અને બાળકની અને હુન્નર કલામાં પ્રવીણ કરવો હોય તો તેવાં પુસ્તકો વંચાવો. ટુંકમાં જેવી સંતતિ ઉત્પન્ન કરવા આલ્પતા હો તેવી કેળવણી ગર્ભાવસ્થામાં ગૃહિણીને આપો અથવા અપાનો, અને જૂઓ કે તેનું પરિણામ તમે ધારો તેનું આપે છે કે નહિ ? જન્મ થયા પછી પહેલી નિશાળ તો ઘરમાંજ મંડાય છે. માળાપોતું જેવું

ધાર્મિક શાળાઓમાં નૈતિક કેળવણીની આવશ્યકતા.

૨૦૩

વર્તન હોય છે તેવું અનુકરણ વગર શિખવે બાળક કરે છે, અને તેથી સંતતિનું ભાતું ઈચ્છનારા માળાપોએ ગૃહની અંદર પોતાનું વર્તન ઉચ્ચ રાખવું જોઈએ. બાળકને ક્યારે પણ કુસોબતમાં રહેવા દેવું ન જોઈએ. તેને કોની સોબત છે તેની અવાર નવાર તપાસ રાખવી જોઈએ. કારણ કે કુસોબતથી બાળકો પાચમાલ થઈ જાય છે. એક અંગ્રેજ કવિએ કહ્યું છે કે Tell me your company and I will tell you who you are ' તમારે કોની સોબત છે તે સને કહો અને તે ઉપરથી તમે કેવા છો તે હું કહી આપીશ. ' આ પ્રમાણે નહીં વર્તનારા માળાપો બાળકના હિતકર્તા થવાને બદલે હિતશત્રુ થાય છે. જેના ગૃહમાં નિત્ય કલહ થતો હોય અને અપશબ્દો બોલાતા હોય તેના પુત્રો પણ કલહપ્રિય થાય છે અને અપશબ્દો બોલતાં શિખે છે, લોભ દુર્ગુણનો વાસ હોય તો પુત્ર લોભી થાય છે, સામાયિક પ્રતિક્રમણનું સેવન થતું હોય તો પુત્રને તે પ્રિય થઈ પડે છે, નિવૃત્તિ વખતે કૌટુંબિક જનો સાથે બેસી ધર્મકથા થતી હોય અથવા પુસ્તકો વંચાતાં હોય તો બાળકો પણ તેવી કથા કરતાં વાંચતાં શિખે છે, દર્શન કરવા જવાની ટેવ હોય તો બાળકો પ્રભાતે તેને માટે કણ્થો કરે છે અને તેને દર્શન કરાવે ત્યારેજ શાંત થાય છે. ઉપાશ્રયે જવાની ટેવ હોય તો બાળકો તે તરફ આંગળી બતાવી ત્યાં જવાની ઇચ્છા બતાવે છે. આ અને આવી રીતે બીજા પારવગરનાં ગૃહવર્તનોની અસર બાળકો ઉપર થાય છે અને તેઓ તેનું શિક્ષણ લે છે. માટે એ વાત ખરેખરીજ છે કે બાળકોને સુધારવા હોય તો આપણે સુધારી શક્તીએ અને બગાડવા હોય તો આપણે બગાડી શક્તીએ. 'બાળકને પ્રથમના ત્રણ ચાર વર્ષમાં જેટલું જ્ઞાન મળે છે તેટલું જ્ઞાન તેને બાકીની આખી જીંદગીમાં મળતું નથી ' આમ કહેનારના કથનમાં કેટલીએક અપેક્ષાએ સત્યતા જોઈ શકાય છે અને તે વ્યાજબી લાગે છે. માટે માળાપોએ પોતાનાજ વર્તનથી સુખી દુઃખી થનારા બાળકોનું સંપૂર્ણ હિત સાચવવા અપ્રમત્તપણે પ્રયત્ન કરવો ઘટે છે. માળાપોના ઉચ્ચ વર્તનથી સંસ્કૃત થયેલાં બાળકો નિશાળોમાં અને પાઠશાળાઓમાં ઉચ્ચ રીતે વર્તી શકે છે એ અનુભવસિદ્ધ છે. તેઓનામાં પ્રથમ કદા તેવા દુર્ગુણો અને દુરાચારોનું પ્રાયઃ દર્શન થતું નથી.

પ્રાંતે સર્વ પાઠશાળાઓના શિક્ષકોને એક નમ્ર વિનંતિ કરી આ લેખ સમાપ્ત કરીશ.

પ્રિય ધર્મજનધુઓ! તમારા ઉપર બહુ આધાર રહેલો છે. તમારી યદવી બહુ જોખમ ભરેલી છે, હાલના બાળકો તે ભવિષ્યના આગેવાનો છે. તેની ઉન્નતિનો આધાર તમારા ઉપર રહેલો છે. તમે શાળામાં ધાર્મિક શિક્ષણ ભલે ઓછું આપો પણ નૈતિક શિક્ષણનો પ્રવાહ નિરંતર ચાલુ રાખજો. તેઓને વિવિધ પ્રકારના વિષયો ઉ.

૨૦૪

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

પર ઉપદેશ આપજો. તમારો ક્ષયોપશમ યોછો હોય તો તેવાં પુસ્તકોનો આશ્રય લઈ તેમાંથી વાંચી તે ઉપર યોગ્ય સ્થળ પ્રાપ્ત થયે વિવેચન કરજો. યોગ્ય વાંચજો અન્યથા સમજવજો. તેઓને ધર્મચુરત કરજો પણ ધર્મોપદ કરશો નહિ. તેઓને સર્વ દર્શન સમાન દૃષ્ટિથી જોતાં શિખવી દરેક ધર્મમાંથી જોત દર્શનને અનુકૂળ તત્ત્વો પસંદ કરવાનું શિક્ષણ આપજો. કારણ કે જૈનદર્શન સમુદ્ર છે, અને ધીમ્ન દર્શનો નદીઓ છે. તો નદીઓમાં પણ કંઈ અહુણ કરવા યોગ્ય હોય છે. બીજાઓના અવગુણો આપણે અહુણ નહીં કરીએ તો આપણને તુલ્યતા નહીં ઈરે. સહિષ્ણુતા યુગ તેને જ ભારી છે. એમ બતાવી આણણીની પેઠે દોષગ્રાહી ન થતાં હંસની પેઠે ગુણગ્રાહી થવાનું અર્થાત્ નવાણું અવગુણવાળા અને એક ગુણવાળા માણસો પાસેથી પણ ગુણો સ્વીકાર કરતાં ગુણના ભંડાર થવાય અન્યથા અવગુણના ભંડાર થવાય, માટે આ બેમાંથી તમને યોગ્ય લાગે તે માર્ગ અહુણ કરજો. એવા પ્રકારનું ઉમદા શિક્ષણ આપજો. તેમને કોન્દરન્સના હેતુઓ સમજાવજો. નવીન દહેરાસર કરવા કરતાં જીર્ણોદ્ધાર કરવામાં આઠ ગણો લાભ છે, એમ સમજાવી નવીન દહેરાસરને બદલે જીર્ણોદ્ધાર કરવાના ખર્ચ કરજો. કન્યાવિક્રય, વૃદ્ધવિવાહ, મૃત્યુ પાછળ જમણવાર, બાળ-જાવ, વિવાહપ્રસંગે નાતને માટે લખણૂટ ખર્ચ એ અને અન્ય હાનિકારક દુષ્ટ રીત-રીવાજની જડને શિથિલ કરવા ઉપદેશ આપજો, અને તે પૈસાથી શ્રાવકક્ષેત્રનો ઉદ્ધાર કરવા આગ્રહ કરજો કે જેથી શેષ ક્ષેત્રો એની મેળે ઉદ્ધરી જશે. આપણા પૂર્વજોનો વૈભવ બતાવી, તેવી સ્થિતિ આજ રહી નથી એવું સાબીત કરી, તીર્થસ્થના, ચાકુડમહોત્સવો, અને સ્વામીવાત્સલ્ય આદિમાં વપરાતા લાભદાયક દ્રવ્યના મર્યાદાને જ્ઞાનવૃદ્ધિ તથા શ્રાવક અને જીર્ણોદ્ધાર તરફ વાળવા સંબંધી સ્વતંત્ર વિચારનું વાતાવરણ તેમના કોમળ હૃદયમાં ફેલાવજો, અને તેમકરીને દલપતસરના 'લાઘુવૃક્ષ વાળ્યું વળે જેમ વાળો' આ ચરણની સાર્થકતા જોજો. મેલ કરશો તો જૈનદર્શનનો નોખામાંથી વિશ્વકોપી ગંગાંગણમાં સંપૂર્ણપણે પ્રકાશશે. કોન્દરન્સ મહાદેવીએ સૂચવેલું ચાર આનાનું ફંડ તદ્દન નજીવું છતાં દરવર્ષે લાખોની આવકવાળું છે તે તેના વગર તે મહાદેવી સીદાય તેમ છે, તેવા પ્રકારનું વિચારાનૃત તેમના કર્ણમાં રેડજો. એક સ્થળના ચૈલવિરાજિત ભગવાન સુવર્ણ અને રત્નજડિત આભૂષણોથી ભરિત હોય અને અન્યસ્થળે રૂપાનાં પણ ગોળવવા સુરકેલી નડતી હોય, એક સ્થળે અગર કસ્તૂરી અત્તર અને કેશરથી વિલોપન થતું હોય અને ઇતર સ્થળે અત્તર માટે પણ ફાંફો મારવા પડતાં હોય, એક સ્થળે ચિત્રવિચિત્ર લાઠીઓથી ભરેલો વારસાળી રંગમંડપની લાગે દેવસભાનું ભાન કરાવતી હોય અને અન્ય સ્થળે સાદી ભૂખિયાનું પણ જિનઘર ન હોય અને પૂર્વનું હોય તે ડગમગ સ્થિતિમાં હોય તે વાસ્તવિક નથી એમ સમજાવી પ્રભુ આપણને દરેક સ્થળે સરળી રીતે પૂજનીય-

માર્મિક શાળાઓમાં નૈતિક કેળવણીની આવશ્યકતા.

૨૦૫

આરાધનીય છે, માટે કોઈ સ્થાને આશાતના થતી હોય તો તે નિવારવા તથા ઉપરની સ્થિતિઓ દૂર કરવા વિવેક પૂર્વક એક ચૈત્યનું દ્રવ્ય ઘીજી ચૈત્યમાં આપી દેવાનું ઉદાર તત્ત્વ તેમના અંતઃકરણમાં ઠસાવજો. એક સ્થળે ઉત્તમ લોજન તથા વસ્ત્ર પાત્ર અને શયનનો ઉપલોગ થતો હોય અને અન્ય સ્થળે પોતાના ભાઈઓને ખાવાના અને પહેરવા ઓઢવાના પણ સાંસા હોય તે કેટલું બધું આપણને શરમાવનારું ગણાય, એમ કહી હૃદયવેધક અને ચિત્તાકર્ષક ચિતાર પ્રત્યક્ષ કરી તેમના હૃદયમાં અનુકંપાનું તત્ત્વ સ્થાપિત કરજો. મૂંગા પ્રાણીઓની સારવાર કરવાનું અને તેઓની પાંજરાપોળોમાં શી સ્થિતિ છે તે તપાસવાનું ક્યન તેમની આગળ કરજો. વિદેશી વસ્તુઓના પ્રચારથી આપણે બ્રષ્ટ અને નિર્ધન થઈ ગયા છીએ માટે ગમે તેવું મોંઘું અને અણગમતું હોય તો પણ તમારા ધર્મની ખાતર-તમારી માતૃભૂમિની ખાતર સ્વદેશી વસ્તુ વાપરવાનું એક વ્રત લેજો. એમ દૃઢપણે સમજાવતાં ‘આંગલભૂમિના મનુષ્યો કેવી રીતે હિંદુસ્તાનમાં આવ્યા અને કેવી રીતે, કેવી યુક્તિથી ફાળ્યા’ તે જણાવજો અને તમે પણ તેવું વર્તન રાખજો. તમારું વર્તન ઊંચું હશે તોજ તમે તેમના પર અસર કરી શકશો. માટેજ મેં ઉપર જણાવ્યું છે કે તમારો દરજ્જો ઘણો જોખમ ભરેલો છે. માટે આથી અન્યથા વર્તી અનિષ્ટ આચરણવાળાં માળાપોની પેઠે તમે પણ ઉછરતી સંતતિના શત્રુ થશો નહીં. ‘કોન્ફરન્સ’ તે તમે છો અને તમારાથી કોન્ફરન્સ અને છે. ડબ્બાઓના સમૂહને એન્જિન જોડયું હોય ત્યારે તે ટ્રેઈન કહેવાય છે, પણ ડબ્બાઓને જૂઠા જૂઠા કરી નાખવાથી ટ્રેઈન જેવી વસ્તુનું નામ પણ રહેતું નથી’ એ રીતિથી અન્યોઅન્ય સંબંધ દર્શાવી તેના અશેષ ઠરાવોનો અમલ કરવાના વિચારો જો ફેલાવશો તો કોન્ફરન્સના ઉપદેશકો જે નહીં કરી શકે તે તમે કરી શકશો. મૈત્ર્યાદિ ચાર ભાવનાનું ઉત્તમ શિક્ષણ આપી જગતના સર્વ જીવો પ્રત્યે પિતામાતા અને બાંધુભગીની ભાવ રાખતાં શિખરાવજો.

પ્રિય બ્રાતૃગણ ! મુનિ મહારાજો કેવળ નિવૃત્તિમાર્ગનો ઉપદેશ કરે છે, સંસાર દુઃખમય છે એમ દાખલા દલીલથી સમજાવી તેનાથી ઉદ્વિસ થવાનું ક્યન કરે છે, પણ તેમાં ઘણી વખત ઓતાઓનો અધિકાર જોવામાં આવતો નથી. ભિન્ન ભિન્ન રૂચિ, લાલસા અને તૃષ્ણાવાળા અને સંસારમાં મશગૂલ પ્રાણીઓને આ ઉપદેશ કેટલો અસર કરે છે તે આપણે જોઈ શકીએ છીએ. યાજ સુવાન અને વૃદ્ધ સર્વને એક સરળો ઉપદેશ ઉપયોગી નથી. તેઓ પ્રવૃત્તિ માર્ગનો ઉપદેશ દેતાં રહે છે. પણ આપણે જાણીએ છીએ કે વિવેકવિલાસ, શ્રાદ્ધવિધિ, શ્રાદ્ધગુણ વર્ણન અને તેવા ઘીજી ગ્રંથો પ્રરૂપતાં પૂર્વાચાર્યોએ અંતિમ હેતુ ઉપર દૃષ્ટિ રાખી કામ લીધું

છે. તેવી દૃષ્ટિ રાખીને વર્તમાન મુનિ મહારાજાઓએ શ્રાવકોને તેઓના ગૃહસંસાર દ્વિમ નિષ્પાપ અને આનંદદાયક ગમે તેવો ઉપદેશ આપવો યોગ્ય છે. વળી કોન્કરન્સ શું છે, તેના શા હેતુઓ છે, તેની સાથે શ્રાવકોના શો સંબંધ છે, તેમાં ભાગ લેનારા પ્રતિનિધિઓ કેવા હોવા જોઈએ, કોન્કરન્સના હેતુઓ કળીભૂત કરવા માટે તેઓએ શું કરવું જોઈએ, તેઓની શી જાળમદારી છે વિગેરે બાબતો ઉપર કટિબદ્ધ થઈ અસરકારક બાબ્યાનો આપે તો તેઓ જે સચોટ અસર કરી શકે તેના સોમે ભાગે પણ શ્રાવક વક્તાઓ કરી શકે તેમ નથી. કારણકે તેઓનું વર્તન ઉત્તુ છે. શ્રાવક વક્તાઓ પ્રાયઃ પોતાના શબ્દો પ્રમાણે વર્તતા નથી તેથી તેઓનાથી થયેલી અસર અદ્ય કાળ પણ ટકતી નથી. વળી તેઓ વર્ષમાં માત્ર બે ત્રણ દિવસ પોતાને મળેલા વખતના પ્રમાણમાં બોલે છે અને તેમાં પણ કોઈની શરમમાં દબાઈ જઈ સ્વતંત્ર વિચારો બહાર કરી શકતા નથી; અને મુનિરાજાઓ તો શ્રાવકક્ષેત્ર સુધારવાનું વ્રત લીધું છે, તેઓને નિરંતર એ કામ કરવાનું છે, તેઓને કોઈની સ્ટેમાં દબાવું પડતું નથી; પણ કોણ જાણે શું છે કે આપણા દુર્ભાગ્યે તેઓ આવા ઉપદેશ તરફ દુર્લભ્ય દાખવે છે. આપણે તેમને આવા ઉપદેશો દેવાની વિનંતિ કરીએ તથા પોતાનું જીવન આવા કાર્યોમાં ગાળવાનું સૂચવીએ તો તે અપ્રાસંગિક નહીં ગણાય. 'યશ્વમકાળમાં આપણને તેઓનું જ શરણુ ઇષ્ટ છે. તેઓ પૂજ્યની લૂલ કાઢવી એ મારા જેવા પામરની યોગ્યતાની બહાર છે. આને માટે તેમની ક્ષમા ચાહી તેમને વિનંતુ' છું કે તમે તમારી યોગ્યતા પ્રમાણે શ્રાવકવર્ગનું હિત થાય તેવો ઉપદેશ નિરંતર આપશો; તો અમુક કાળે તેનાં કળ નજરે જોઈ શકશો.

પાઠશાળાનાં આગેવાનો ! આવા પ્રકારનું નૈતિક શિક્ષણ તમારી રૂબરૂ પાઠશાળામાં અપાય તેવો પ્રબંધ તમે રચજો અને તમે નિરંતર તેવે વખતે હાજર રહેજો.

કેશવસ્કર મંડળ તથા વિદ્યા પ્રસારક વર્ગના સ્થાપકો આ બાબતને ઉપયોગી ગણી પોતાના પરીક્ષકોને ભાવણ આપતી વખતે નૈતિક કેળવણી ઉપર ભાર દેવા તથા નૈતિક અને ધાર્મિક કહેવતોના બોર્ડો દરેક પાઠશાળામાં મોટા અક્ષરથી લહીયા પાસે લખાવી અથવા છપાવી રાખવા સૂચના કરશે એવી આપણે આશા રાખીશું.

શાસનદેવતા આપણા શ્રાવકવર્ગને સુધારવા સર્વને સન્મતિ આપે એવું ઇચ્છી, પ્રાર્થી, જિનાત્મા વિરૂદ્ધ લખાણું હોય તો તેને માટે મિથ્યાદુષ્ટત દંષ અત્ર વિરમું છું.

વીતરાગ ચરણુપાસક

દુલ્લભદાસ કાળીદાસ શાહ,

માંગરેળા.

આ લેખનો ઘણો ભાગ ગ્રાહ્ય છે. તેની સાધ્યદૃષ્ટિ સારી છે. માટે તેના આશ- અને સમજી 'જૈન વર્ગનું' હિત કેમ થાય? ' તેના પૂર્ણ વિચાર કરી દરેકે તેવે માર્ગે પ્રવૃત્તિ કરવી યોગ્ય છે.

તત્રી.

હીર પ્રશ્નમાંથી કેટલાએક પ્રશ્નોત્તર.

૨૦૭

હીર પ્રશ્નમાંથી કેટલાએક પ્રશ્નોત્તર.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૫૦ થી.)

પ્રશ્ન—તીર્થંકરના જીવોને નરકમાં પરમાધામીની કરેલી પીડા હોય કે નહીં?

ઉત્તર—એમાં કાંઈ એકાંત બાહુલ નથી.

પ્રશ્ન—દેશવિરતિપણમાં ચક્રિપદનો બંધ થાય કે નહીં?

ઉત્તર—એમાં પણ એકાંત બાહુલ નથી.

પ્રશ્ન—કૃષ્ણ પાંચમે ભવે સિદ્ધિ પામશે એમ શ્રી નેમિચરિત્રમાં કહ્યું છે, અને ક્ષાયિક સમકિતીને ઉત્કૃષ્ટા ચાર ભવજ હોય એમ અન્યગ્ર કહેલ છે તો તેની સંગતિ શી રીતે કરવી?

ઉત્તર—કૃષ્ણના પાંચ ભવ આશ્રી મતાંતર છે. કારણકે ધર્મોપદેશમાળાની વૃત્તિમાં શ્રી નેમિનાથે કૃષ્ણે જ્યારે નરકે જવાની વાત સાંભળી વિષાદ કરવા માંડ્યો ત્યારે કહ્યું છે કે—‘હિ કૃષ્ણ! શોચ કરશો નહિ. કારણકે નરકમાંથી નીકળીને આજ ભરતક્ષેત્રમાં શતદ્વાર નગરને વિષે જિતશત્રુ રાજના પુત્ર અગ્યારમા અમમ નામે તીર્થંકર તમે થશો.’ આ અક્ષરોને અનુસાર ત્રણ ભવજ થાય છે. તત્ત્વ કેવળી બાહુ.

પ્રશ્ન—સાતાધર્મકથામાં શ્રીમદ્વિ જિનને દીક્ષાને દિવસેજ કેવળજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ કહી છે અને આવશ્યક નિર્યુક્તિમાં અહોરાત્ર (આઠ પહોર)નો છાન્નસ્થ કાળ કહ્યો છે તે કેમ ઘટે?

ઉત્તર—સાતાધર્મકથાની વૃત્તિમાં કહ્યું છે કે ‘જે દિવસે દીક્ષા ગ્રહણ કરી તેજ પોસ શુદ્ધિ એકાદશીના અપરાહ્નકાળે પાછલે પહોરે કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું.’ અને આવશ્યકમાં ‘પૂર્વાહ્નકાળે અને માગશર શુદ્ધિ એકાદશીએ’ એમ કહ્યું છે. તેમજ તેમાંજ અહોરાત્રનો છાન્નસ્થ પર્યાય પણ કહ્યો છે. તેથી એનો અભિપ્રાય બહુ-શ્રુત બાહુ.

પ્રશ્ન—પૌષ્ઠવાળી સ્ત્રીઓ માર્ગમાં દેવચુરું જાન કરે છે, તે વાત ક્યાં કહી છે ન તે શી રીતે ઘટે?

ઉત્તર—એ રીતિ શાસ્ત્રોક્ત નથી એમ બાહુવું.

પ્રશ્ન—પહોર રાત્રિ ગયા પછી ગાઠ સ્વરે ન બોલવું એવું વૃદ્ધવાક્ય સાંભળ્યા છતાં પણ શ્રાવકો રાત્રિ જગરણ (રાત્રિજગો) કરે છે, તો તે વાતને શો આધાર છે?

ઉત્તર—પ્રત્યેકબુદ્ધ, સ્વયંબુદ્ધાદિ સર્વથા ઉપદેશ આપેજ નહીં એવો નિષેધ સિદ્ધાંતમાં દીઠો નથી.

પ્રશ્ન—ભરતક્ષેત્ર સંબંધી છ બંડના નામ શું?

૨૦૮

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ઉત્તર—તપસ્યાદિના મહેતસવમાં સન્નિવગરણ કરવાનું હેખાય છે તેને માટે પરંપરાનોજ આધાર છે.

પ્રશ્ન—નવ વ્યાખ્યાનવડે કલ્પસૂત્ર વાંચવામાં આવે છે, કેટલાક વધારે વ્યાખ્યાનવડે પણ વાંચે છે. તો તેને માટે લેખ કયાં છે?

ઉત્તર—પરંપરાથી નવ વ્યાખ્યાનવડેજ શ્રી કલ્પસૂત્ર વાંચાય છે, અતર્વાચ્યમાં નવ વ્યાખ્યાન કરવાના અક્ષરો પણ છે. અધિક વ્યાખ્યાનવડે કલ્પસૂત્ર વાંચે છે તે તથાવિધ સુવિહિત ગચ્છપરંપરાને અનુસરતું તેમજ પૂર્વોક્ત અક્ષરોને અનુસરતું જણાતું નથી.

પ્રશ્ન—‘રાજગૃહ નગરે ગુણગિહ ચૈત્યે શ્રી મહાવીરે કલ્પસૂત્ર પ્રકાશ્યું’ એમ ઉલ્પાધ્યયનમાં કહ્યું છે અને કલ્પસૂત્રની વૃત્તિ વગેરેમાં તો ‘શ્રી ભદ્રબાહુ સ્વામિ પ્રણિત કલ્પસૂત્ર છે’ એમ કહ્યું છે તો તે કેમ ઘટે?

ઉત્તર—શ્રી મહાવીરે કલ્પસૂત્ર અર્થથી પ્રકાશ્યું, ગણધરે સૂત્રથી નિબદ્ધ કર્યું, ભારવછી શ્રી ભદ્રબાહુ સ્વામીએ નવમા પૂર્વમાંથી દશાશ્રુતસ્કંધ ઉદ્ધર્યું ત્યારે તેના આડમાં અધ્યયનરૂપે શ્રી કલ્પસૂત્ર પણ ઉદ્ધર્યું. આ પ્રમાણે હોવાથી બંને વાત અઘટે તેવું નથી.

પ્રશ્ન—શ્રી આદિનાથના સમયમાં તાલદ્વજના પડવાથી યુગલિક પુરૂષ મરણ પામ્યો એમ કહ્યું છે, પરંતુ યુગલિકનું તો અકાળ મરણ થતું નથી તો તે વાત શી રીતે ઘટે?

ઉત્તર—કોડ પૂર્વથી અધિક આયુષ્યવાળા યુગલિક ન્યૂન આયુષ્યે મૃત્યુ ન પામે એમ કહ્યું છે અને આદિનાથને વારે તાળ દ્વજથી મરણ પામેલા યુગલિકનું આયુષ્ય કોડ પૂર્વથી અધિક નહોતું તેથી એમાં કાંઈ વિરોધ નથી.

પ્રશ્ન—શ્રી શત્રુજયની ઉપર પાંચ પાંડવોની સાથે વીશ કોડી સુનિ સિદ્ધિપદને પામ્યા એમ શ્રી શત્રુજય કલ્પ વિગેરેમાં કહ્યું છે તો તે કોડી વીશ સંખ્યાવાળી રામજવી કે સો લાખ વાળી રામજવી?

ઉત્તર—સો લાખ રૂપ કોડી જાણવી. વીશ સંખ્યાવાળી ન જાણવી.

પ્રશ્ન—સાતાધર્મકથામાં નવમા અધ્યયનમાં રત્નદ્રીપની દેવી મૂળ શરીરે સમુદ્ર શોધવા માટે ગઈ એમ કહ્યું છે પણ મૂળ શરીરે દેવોને અન્યત્ર જવું શી રીતે થઈ શકે?

ઉત્તર—રત્નદ્રીપની દેવી મૂળ શરીરે બીજે ન જાય એવો નિષેધ જાણ્યો નથી.

પ્રશ્ન—તીર્થંકરોના આતરામાં સાધુ વિગેરેનો વિચ્છેદ થયે સતે કોઈ સ્વયંબુદ્ધ વિગેરેને કેવળજ્ઞાન ઉપજે તો તે ધર્મોપદેશ આપે કે નહીં?

હીરપ્રજ્ઞમાંથી કેટલાંક પ્રશ્નોત્તર.

૨૦૯

ઉત્તર—પ્રત્યેક પુણ્ય, સ્વયંપુણ્યદાદિ સર્વથા ઉપદેશ આપેજ નહીં એવો નિષેધ સિદ્ધાંતમાં દીઠો નથી.

પ્રશ્ન—ભરતક્ષેત્ર સંજ્ઞાથી છ'ખંડના નામ શું ?

ઉત્તર—દક્ષિણાર્ધમાં ગંગા સિંધુની મધ્યમાં રહ્યો તે મધ્યખંડ, ગંગાની પૂર્વ દિશાએ રહ્યો તે ગંગાનિષ્કુટખંડ, સિંધુ નદીની પશ્ચિમે રહ્યો તે સિંધુનિષ્કુટખંડ; એજ પ્રમાણે ઉત્તરાર્ધના ત્રણ ખંડનાં નામ પણ બાહ્યી લેવાં.

પ્રશ્ન—મર્જ્યા હોઈ પુચ્છા, જિણાણમર્ગમિ ઉત્તરં તદ્યા । ઇક્સસ નિગોઞ્ઞ-સ્સ, અણંતજાગો હ સિચ્છિગત્ ॥ ? ॥ આ ગાથાનો અર્થ યુક્તિગ્રાહ્ય છે કે આસંગ્રાહ્ય છે ?

ઉત્તર—એ ગાથાનો અર્થ મુખ્ય વૃત્તિએ તો આસંગ્રાહ્યજ છે, પરંતુ તેમાં યુક્તિ પણ વર્તે છે તે આ પ્રમાણે—જો અનાદિ કાળથી સિદ્ધ થયેલા સર્વ સિદ્ધિને એક નિગોઞ્ઞના અનંતમે ભાગે કહ્યા, તો પછી બીજા અનંત કાળ ગયા પછી પણ તેનું નિગોઞ્ઞના અનંતમા ભાગપણું ટળી શકતુંજ નથી. તે ઉપર દ્વંદ્વિત કહે છે કે—જંબૂદ્વીપાદિકમાં રહેલી લાખો નદીઓ પ્રતિવર્ષ કચરો વિગેરે લાવી લાવીને સમુદ્રમાં હોપન કરે છે તથાપિ સમુદ્રમાં પૂરણી થઈને સ્થળ થયું નહીં અને જંબૂદ્વીપાદિકમાં મોટા ખાડા પડી ગયા નહીં. એ પ્રમાણે અનંત કાળે પણ સિદ્ધિક્ષેત્રગ્રાહ્યોથી ભરાય નહીં અને સંસાર છવથી ખાલી થાય નહીં એમ સમજવું.

પ્રશ્ન—શ્રી મહાવીર સ્વામીનું આયુષ્ય ૭૨ વર્ષનું કહ્યું છે અને તેમનો જન્મ ધ્યેન શુદ્ધિ ત્રયોદશીએ ને નિર્વાણ આસો વદિ અમાવાસ્યાએ છે, તો તે શી રીતે ૭૨ વર્ષ સમજવાં ?

ઉત્તર—તેઓ અશાડ શુદ્ધિ છઠ્ઠે ગર્ભમાં આવીને ઉત્પન્ન થયા તે દિવસથી આરંભીને આયુ ગણવાથી ૭૨ વર્ષ થાય. બાકી કાંઈક ન્યૂન અથવા કાંઈક અધિક દિવસો કે મહિના હોય તો તે અદ્યપણથી અથવા સહજ અધિકપણથી તેની વિવક્ષા કરી નહીં હોય એમ સંભવ છે. તે સંજ્ઞાથી નિર્ણય તો વ્યક્ત અથાક્ષરત્વેના વિના કેમ કહી શકાય ?

પ્રશ્ન—સ્થૂળભદ્રનો ભાઈ શ્રીયક મરણ પામીને કયાં ગયા ?

ઉત્તર—શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વમાં સામાન્યથી દેવલોકે ગયાનું કહ્યું છે.

પ્રશ્ન—‘ત્રાઘવી શ્રાવકોની આગળ વ્યાખ્યાન ન કરે’ એવા અક્ષર કયાં ગ્રંથમાં છે ?

ઉત્તર—દશવૈકલિક વૃત્તિ પ્રમુખ ગ્રંથોમાં ‘યતિ કેવળ શ્રાવિકોઓની સાથે

૨૧૦

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

પાસે વ્યાખ્યાન ન કરે, રાગ હેતુ છે માટે. ' એમ કહ્યું છે તે અનુસારે ' સાધ્વી પણ કેવળ શ્રાવકોની સલા પાસે વ્યાખ્યાન ન કરે, રાગ હેતુ છે માટે.' એમ જાણી મહાત્મા છે.

પ્રશ્ન—બ્રમરીના ચટકાથી એળ મટીને બ્રમરી થઈ જાય એમ કહ્યું છે, પણ શેઈટ્રી એળ ફીટીને ચારેંટ્રી બ્રમરી શી રીતે થાય ?

ઉત્તર—ધ્વજિકાના કલેવરમાં તે ધ્વજિકાનોજ છત્ર અથવા બીજો છત્ર બ્રમરી-પંખુ આવીને ઉપજે એમ સમજવું.

પ્રશ્ન—કેવળ ઉતનું વસ્ત્ર શરીરના સંપર્કમાં રહેવાથી સંમૂર્છિત જીવોની ઉત્પત્તિ થાય કે નહીં ?

ઉત્તર—કેવળ ઉતના વસ્ત્રમાં શરીરના સંપર્કથી ઘણી વડુ ઉપજે એવા અસાધ્ય હેતુ અંતમાં છે, સંમૂર્છિત (પંચેંટ્રી) ની ઉત્પત્તિના અક્ષરો નથી.

પ્રશ્ન—મહાવિદેહમાં શ્રી સીમંધર સ્વામીને સ્થાને જે તીર્થંકર ઉપજશે તેનું નામ શું તથા તેમના વસ્ત્રના વર્ણાદિની વિધિ કેવી રીતે સમજવી ?

ઉત્તર—શ્રી સીમંધર સ્વામીને સ્થાને ઉપજનાર તીર્થંકરનું નામ શાસ્ત્રમાં મેઘાગાં આવ્યું નથી, અને તેમના વસ્ત્રના વર્ણાદિકની વિધિ તો અહીંના અજિતદિગ્વેશી તીર્થંકરના સમય પ્રમાણે જાણવી.

પ્રશ્ન—વિહરમાણુ વીશ તીર્થંકરના માતૃપિતાનાં તથા આગાદિકનાં નામ કયા શાસ્ત્રમાં છે ?

ઉત્તર—છટાં પાનાં વિગેરેમાં લખેલાં છે.

પ્રશ્ન—અષ્ટાપદ પર્વત ઉપર પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કેણે કરી અને તે વાત ક્યાં કહી છે?

ઉત્તર—શ્રીઋષભદેવના શિષ્યે પ્રતિષ્ઠા કરી એમ શ્રીશત્રુજયમહાત્મ્યમાં કહેલું છે.

પ્રશ્ન—દ્રૌપદીએ નવ નિયાણુમાંથી કયું નિયાણું કયું હતું ?

ઉત્તર—શ્રી જ્ઞાતાધર્મકથામાં કહેલા દ્રૌપદીનાં સંજંધને અનુસારે તેણે આઠું નિયાણું કયું હતું એવો સંભવ થાય છે; પણ અધ્યવસાયની મંદતા હોવાથી તેના નિયાણુપણાના અભાવને કીધે દ્રૌપદીને ચારિત્ર પ્રાપ્ત થયું એમ લાગે છે. બાકી તેણે આઠું જ નીતિનું નિયાણું કયું હતું એવો સ્પષ્ટ અક્ષર કોઈ અંધની અંદર જવામાં આવ્યા નથી.

પ્રશ્ન—શાશ્વત મેરૂ શ્રીમહાવીરે શી રીતે અજ્ઞાત્યો અને તે વાત ક્યાં કહેલી છે?

ઉત્તર—જેમ શાશ્વતી રત્નપ્રભા પૃથ્વી દેવાનુભાવે અથવા સ્વભાવે કંપાયમાન થાય છે, તેમ શ્રી મહાવીરના ચરણના અંગુડાના ગળતા પ્રભાવથી શાશ્વત મેરૂનો મેરૂ થયાનું પણ જાણવું. એ સંજંધી અક્ષરે શ્રી વીરચરિત્ર પ્રમુખ અંશોમાં છે.

જૈન શ્વેતામ્બર સંપ્રદાયના સંસ્કૃત ને માગધી ભાષાના હાલસુધીમાં છપાયેલા ને છપાતા ગ્રંથોની ટુંકી નોંધ.

આ લેખ જૈનસાહિત્ય પૈકી સંસ્કૃત અને માગધી ભાષાના છપાયેલા ને છપાત ગ્રંથો પરત્વે લખવામાં આવ્યો છે. પ્રારંભમાં અમદાવાદ વિદ્યાશાળા અને ભીમશી મા ભુકે ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ કરવાના કાર્યની શરૂઆત કર્યા પછી છુટક છુટક વ્યક્તિઓએ તે મજ નવી નવી સંસ્થાઓએ ગ્રંથો છપાવવાનું કામ શરૂ કર્યું છે; પરંતુ તેઓ પૈકી સંસ્કૃત ને માગધી સાહિત્ય પ્રગટ કરવાનું કામ બહુ થોડી સંસ્થાઓએ અને અસુવ્યક્તિઓએજ હાથ ધર્યું છે.

૧ ભીમશી માભુકે તરફથી પ્રકરણ રતનાકરના ૪ ભાગોમાં કેટલાક ગ્રંથો બાળાવગોષ્ઠ સાથે છપાયા બાદ બહુજ થોડા સંસ્કૃત ગ્રંથો છપાવવાનું કામ હાથ ધરવામાં આવ્યું છે; તેમાં પશુ જે છપાયા છે તે ભાષાંતર સાથેજ છપાયા છે. વૈરાગ્ય કંપસતા અને પ્રાકૃતવ્યાકરણ ટુંકીકા (ટીકા) સાથે—આ બે ગ્રંથો અધુરા રહ્યા છે, પૂર્ણ કરવામાં આવ્યા નથી; તે પુરા થવાની જરૂર જેવા છે. તે શિવાય દશવૈકાલિકસૂત્ર હારિભદ્રી ટીકાચુક્ત, કંપસૂત્ર મૂળ, ભક્તામર સટિક, કલ્યાણમંદિર સટિક, જીવ વિચારદિ પ્રકરણો, આચારોપદેશ ભાષાંતરચુક્ત, જૈનકુમાર સંલવ, હારિભદ્રી અષ્ટક, સિંહુરપ્રકર સટિક, કપુરપ્રકર, હિંચુળપ્રકર, કસ્તુરીપ્રકર, ધર્મ સર્વસ્વ વિગેરે ભાષાંતર સાથે છપાયા છે. ઉપરાંત રાસો વિગેરે ગુજરાતી ભાષાનું સાહિત્ય ઘણું પ્રગટ કરવામાં આવ્યું છે.

૨ અમદાવાદ વિદ્યાશાળા તરફથી પ્રથમ બે પ્રતિક્રમણ, પાંચ પ્રતિક્રમણ, પ્રકરણમળા, પૂળસંગ્રહ વિગેરે શિલાછાપમાં છપાયા બાદ ટાઈપમાં પણ કેટલાક ભાષાંતરો પ્રગટ કરવામાં આવ્યા છે. સંસ્કૃત માગધી ગ્રંથો પ્રગટ કરવાનું કામ વિશેષે હાથ ધરવામાં આવ્યુંજ નથી. માત્ર સુલસા ચરિત્ર ભાષાંતર સાથે અને કપુર પ્રકર ટીકા સાથે બહાર પાડેલ છે. ભાષાંતરમાં ત્રાપેમંગળનું ભાષાંતર અરધું બહાર પડ્યું છે તે પુરું થવાની જરૂર છે.

૩ મુગ્ધ જ્ઞાનપ્રસારક મંડળ તરફથી કાંઈક વધારે આંશા બાંધવામાં આવી હતી, પણ હાલ તો નવું કામ બધ પડ્યું છે. તેમના તરફથી સંસ્કૃત સાહિત્ય પૈકી સમરાહિત્ય સંક્ષેપ, શ્રાવક પ્રજ્ઞાસ સટિક અને સોમસોભાગ્ય કાવ્ય ભાષાંતર સાથે બહાર પડેલ છે.

જૈન ગ્રંથો પ્રકાશ

૪. શ્રી. શ્રી. તુકાસમ જ્વલંત (નિર્ભયસાગર પ્રેક્ષના સાલિક) તરફથી બહાર ના કાવ્યમાળા નામના માસિકમાં ઘણા જૈન ગ્રંથો બહાર પડ્યા છે. પરંતુ તેમાં જુદાવાદ દિગંજર ગ્રંથોનો છે. શ્રવેતાગ્ગર ગ્રંથો નિવંકમંજરી, હિરણ્યેલાગ્ય વ, અધ્યાત્મ કલ્પદ્રુમ સટિક, કાવ્યાનુશાસન બંને સટિક, વાગ્સૂક્ષ્માલંકાર, કા-
તરી જૈન શીકા ગ્રંથો, સારસ્વત જૈન ટિકા (ગંદર્ભકીર્તિ) સાથે, અભિધાન સંગ્રહ
દલીલમાં અભિધાન ચિંતામણિ વિગેરે જૈન કેાવ્યકાવ્યમાળાના છ મા ગુચ્છકમાં
લખેલો, સત્ય હરિશ્ચંદ્ર સટિક. આગળનાર, અર્ચનવિજય વિગેરે બહાર પડેલા
બાકીમાં મહાધારી દેવપ્રભાસૂરિકૃત પાંડવચરિત છપાય છે.

૫. ગંગાના એશિયાટિક સોસાયટી તરફથી ઉપમિતિ ભવ પ્રપંચા કથા (તે-
પ્રપંચ), તત્ત્વાર્થ લાગ્ય સહિત (ત્રણ ગાંકમાં), પરિશિષ્ટ પર્વ (પાંચ ગાં-
કમાં), વૈષ્ણવગદશાંભ (છ ગાંકમાં) ઇત્યાદિ ગ્રંથો ખાસ સંસ્કૃતમાંજ બહાર
પડ્યા છે. હાલમાં નીચે લખેલો ગ્રંથો છપાય છે.

પદ્મસર્જન સમુચ્ચય ટિકા સહિત.	ગોગણસાગર સટિક.
સમસર્ગચક્રદા સાગધી,	શાંતિનાથ ચરિત પદ્યગાથ.

આગાવાદમાં શેડ મનસુખભાઈ લશુભાઈ તરફથી આવતા ગ્રંથપ્રસિદ્ધિ
જા તરફથી શ્રીમાત્ હેમનંદ્રાચાર્યકૃત સમ્પ્રદાનુશાસન વૃહદ્વૃત્તિ લઘુ ન્યાસા-
ન, સમસર્ગકથાવ તથા ન્યાયાલોક બહાર પડેલ છે; અને હાલમાં નીચે લખેલા
ગ્રંથો છપાય છે.

ભાષા રહસ્ય	તત્ત્વાર્થ સટીક.
પ્રમાણુર્ગિમાંસા	પ્રમાણુલંકય ને પ્રમાણુલલિતા (તૈયાર થાય છે.)

૭. શ્રી બનારસ યશોવિજય ગ્રંથમાળામાં નીચે લખેલા ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થઈ
પડ્યા છે.

પ્રમાણુત્તરસોલોકાલંકાર મૂળ.	દ્વિમંદિગાનુશાસન અવચૂરિયુક્ત.
સિદ્ધિદેવશમ્પદાનુશાસન લઘુવૃત્તિ.	સુતોંરણી.
મનસુખવતારિકા એ પરિચ્છેદ.	સિદ્ધિદેવ શમ્પદાનુશાસન મૂળ.
કેતુનૈવ સંગ્રહ ભાગ ૧-૨	સુદ્રિત કુસુમચંદ્ર પ્રકરણ.
દિવાસન સમુચ્ચય.	કવિકલ્પદ્રુમ

નીચે લખેલા ગ્રંથો છપાય છે.

સમ્મતિ તર્ક (સટીક)	વિજય પ્રશસ્તિ કાવ્ય.
અનેકાનંજયપનાકા સટિક	શાળિસંદ્ર ચરિત.

જૈન શ્વેતામ્બર સંપ્રદાયના સંસ્કૃત ને માગની ગ્રંથોની કુલ નોંધ.

૨

ન્યાય મંજૂપા.

રતનાકરાવતારિકા (ખીબા પરિચ્છેદથી

૮ શ્રી ભાવનગર જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા તરફથી હાલ સુધીમાં નીચે લખે ગ્રંથો બહાર પડ્યા છે.

શ્રી ત્રિષ્ટિ શલાકા સુરૂપ ચરિત્ર

દ્રવ્ય સમાતિકા સટિક ભાષાંતરચુક્ત.

(૩૫૦૦૦ શ્લોક).

લોકતાત્વનિર્ણય ભાષાંતર ચુક્ત.

હિમ લઘુ પ્રક્રિયા.

અભિધાન ચિંતામણિ મૂળ.

વર્દ્ધમાન દ્વાત્રિંશિકા સટિક.

શ્રી વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર માગધી.

પ્રબોધ ચિંતામણિ.

શ્રી હરિભદ્રસૂરિચુક્ત ગ્રંથમાળા.

શ્રી સિદ્ધસેનદિવાકરચુક્ત ગ્રંથમાળા.

શ્રી યશોવિજયચુક્ત ગ્રંથમાળા (દશ ગ્રંથોનો સંગ્રહ.)

નીચે જણાવેલા ગ્રંથો છપાય છે.

શ્રી વાસુપૂજ્ય ચરિત્ર પદ્યબંધ શ્રીવર્દ્ધમાનસૂરિચુક્ત.

શ્રી ચૈત્રગિદુ સટિક.

શ્રી દ્વાત્રિંશત દ્વાત્રિંશિકા સટિક.

શ્રી કર્મ ગ્રંથ દેવેન્દ્રસૂરિચુક્ત સ્વોપનટિકાચુક્ત.

શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર ગદ્યબંધ.

શ્રી પ્રથમરતિ સટિક (શરૂ થયું છે.)

શ્રી પંચાશક સટિક (તૈયાર થાય છે.)

શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ.

૯ શ્રી પાલીતાણા વિદ્યાપ્રસારક વર્ગ તરફથી નીચે જણાવેલા ગ્રંથો હાલ સુધી હાથ ધરવામાં આવ્યા છે.

ધર્મસંગ્રહ ભાષાંતર ચુક્ત. સુમારે છઠ્ઠો ભાગ છપાયેલ છે.

ધર્મરત્ન ,, ત્રણ ભાગમાં પૂર્ણ થયેલ છે.

ઉપદેશ રતનાકર ,, પૂર્વાર્ધ.

ઉપદેશપદ ,, પૂર્વાર્ધ.

ક્રૌંચિક ચરિત્ર (દ્વાગ્રંથ) પૂર્વાર્ધ.

પાછળના ત્રણ ગ્રંથો પૂર્ણ થવાની જરૂર જેવા છે. પ્રથમનો ગ્રંથ પ્રારંભ આખો શુદ્ધ છપાવા યોગ્ય છે.

૧ કલકત્તામાં છપાયેલ લાઘમાં નહીં મળવાથી વધારે શુદ્ધ કરી કેટલાક પર્યાયો ન છપાવવા તૈયાર કરેલ છે.

૨૧૪

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

૧૦ ભાવનગર આત્માનંદ સલા તરફથી જીવવિચાર, નવતત્ત્વ ને ઢંકક અવ-
ધારિણી ભાષાંતર સહિત બહાર પાડવામાં આવેલ છે. હાલમાં કુમારવિહાર શતક સટિક,
કુમરે બિંદુ સટિક,^૧ અને શ્રાદ્ધગુણ વિવરણ આ ત્રણ ગ્રંથો ભાષાંતર સહિત બહાર
પાડવાનું કામ ચાલે છે.

૧૧ શ્રી રાયચંદ્ર જૈન શાસ્ત્રમાળા તરફથી ૭-૮ ગ્રંથો હિંદી ભાષાંતર સાથે
બહાર પાડવામાં આવ્યા છે. તેમાં તત્ત્વાર્થ ભાષ્યચુકત અને દ્રવ્યાનુયોગતર્કણા
શ્રી બે ગ્રંથો દ્રવેતામ્બર સંપ્રદાયના છપાયા છે. હાલમાં સ્વાદ્વાદમંજરી હિંદી
અનુવાદ સાથે છપાય છે.

૧૨ જામનગર ખાતે શ્રાવક હીરાલાલ હંસરાજે પ્રથમ લોકપ્રકાશ (૧ ભાગ
જેરકો. દ્રવ્યલોક) તથા સ્વાદ્વાદમંજરી^૨ ભાષાંતર સાથે બહાર પાડ્યા પછી હા-
લમાં પ્રજ્ઞા ગ્રંથો બહાર પાડેલા છે.

ઉત્તરાધ્યયન ટીકા.

શત્રુજય મહાત્મ્ય.

આત્મ પ્રજોષ.

દાનાદિ કુલક વૃત્તિ.

શુકિત સુકતાવળી.

સચ્ચક્રવ કોસુદી.

સોહિણીય ચરિત્ર.

નાભાકરાજ ચરિત્ર.

ઉત્તમકુમાર ચરિત્ર.

સુખળોધિકાવૃત્તિ.

ધર્મિલ ચરિત્ર.

ગૌતમકુળક લઘુવૃત્તિ.

ચોમારી વ્યાખ્યાન.

અઠ્ઠાઈ વ્યાખ્યાન.

શ્રમણ સૂત્રાવચૂરિ.

પાક્ષિકસૂત્રાવચૂરિ.

યુક્તિ પ્રકાશ સટિક.

શ્રીપાળ ચરિત્ર (માગધી ને

સંસ્કૃત બંને)

હાલમાં નીચે જણાવેલા ગ્રંથો છપાય છે એમ તે લખે છે.

જીવવિચાર ટીકા.

ધનપાળ પંચાંગિકા ટીકા.

૧૬ પુરૂષ ચરિત્ર.

તત્ત્વાર્થ વૃહદ્વૃત્તિ^૩

ઢંકક ટીકા.

અંબડચરિત્ર.

ગૌતમ પૃચ્છાવૃત્તિ.

૧૩ આ શિવાય જુની જુની વ્યક્તિ વિગેરે તરફથી નીચે જણાવેલા ગ્રંથો બહાર
પાડવામાં આવેલ છે.

૧ આ ગ્રંથ પ્રથમ અમદાવાદમાં જુન-વેરવાળા તરફથી છપાયેલ છે.

૨ આ ગ્રંથ પ્રથમ જનારસ પછી જામનગર ને હાલમાં મુબઇ છપાય છે.

૩ આ ગ્રંથ અમદાવાદમાં શેરમ મુખવાઈ ભગુમદ તરફથી છપાય છે.

જૈન શ્વેતામ્બર સંપ્રદાયના છપાતા સંસ્કૃત ને માગધી ગ્રંથોની ટુંક નોંધ.

૨૧

(અમદાવાદથી)

વિવેકવિલાસ ભાષાંતરચુકત.	પ્રશમરતિમૂળ.
ગુણવર્મા ચરિત્ર. „	પયન્ના સંગ્રહ.
જગદુ ચરિત્ર „	ચક્રસરણ પયન્ના વિગેરે.
પ્રળંઘચિંતામણિ. „	રંભામંજરી નાટિકા.
સંઘપદ્ધત કાવ્ય „	

લઘુ વૃહત્ પ્રાકૃત વ્યાકરણ અર્થ સાથે	મીયાંગામથી.
જ્ઞાનસાર (અષ્ટક) ભાષાંતર સાથે.	ભાવનગરથી.
આચાર પ્રદીપ મૂળ ને ટીકા સાથે	ખેડાથી.
પદ્ દર્શન સમુચ્ચય લઘુટીકા.	ખનારસથી.

(બોમ્બે ગવર્નમેન્ટ તરફથી).

કુમારપાળ ચરિત્ર (દ્વાથ્રય પ્રાકૃત)	દેશી નામમાળા.
ક્ષત્ર ચુડામણિ.*	પ્રાકૃત લક્ષણ.*
હમીર કાવ્ય.*	

૧૪ આ શિવાય બાળુસાહેબ ધનપતિસિંહજી બહાદુર તરફથી અગ્યાર અંક ઉવવાઈ, રાયપસેણી, જીવાભિગમ, પન્નવણા, જંગમૂદ્રીપ પન્નત્તિ, નિર્ધાવળી (ઉપાંગે ઉત્તરાધ્યયન, નંદો, અનુયોગદ્વાર, કલ્પસૂત્ર ને પયન્નાઓ તથા જૈનરામાયણ^૭ ને શ્રાદ્ધ નકૃત્ય-તેમાં અનુયોગદ્વાર સુધીનાં સૂત્રો ટીકાને મૂળના ભાષાંતર સાથે છપાયેલાં

આટલી ટુંકી નોંધ ઉપરથી આજસુધી છપાએલાને છપાતા સંસ્કૃત ને માગધી ગ્રંથો સંબંધી હકીકત ધ્યાન પર આવશે. હાલમાં શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સહ શ્રી આત્માનંદ સભા, શ્રી યશોવિજયજી જૈન પાઠશાળા ખનારસ, બંગાળા એશિયન સોસાયટી, શેઠ મનસુખભાઈ ભગુભાઈ તથા શ્રાવક હીરાલાલ હંસરાજ તરફ આ સંબંધમાં સારો પ્રયાસ ચાલે છે, તેથી ધારવા પ્રમાણે ટુંકા વખતમાં સારી ગયામાં ગ્રંથો બહાર પડવાનો સંભવ છે.

યુરોપીયન વિદ્વાનો પણ આ સંબંધમાં પ્રયત્ન કરે છે. યોગદષ્ટિ સમુચ્ચય ટીક અને પ્રમેયરત્નકોષ તૈયાર થઈને અમારી તરફ આવેલ છે. તે હવે છપાવવાના છે.

ઉપર જણાવેલી નોંધમાં કોઈ ગ્રંથ રહી ગયેલ હોય અથવા ફેરફાર લખાલ હોય તો અમારી તરફ લખી મોકલવા તસ્દી લેવી, જેથી એવો સુધારો વધ ફરીને પ્રગટ કરશું.

❀ આ ત્રણ ગ્રંથો હાલ મળતા નથી. ૨ શ્રી ત્રિ. શ. પુ. ચરિત્રના ૭ મા પર્વમાં પ્રીતે ગુદ્ધ છપાવ્યું છે.

૨૨૬

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

સંસ્કૃત ને સાગધી ભાષામાં એટલું બધું જૈન સાહિત્ય છે કે ગમે તેટલી સં-
ખ્યાએ 'ગુદુ' 'ગુદુ' એ કામ હાથ ધરે તોપણ વર્ષો પર્થત આલે તેમ છે. ખાસ કરીને
વિશેષ શુદ્ધ કરવા અને ઉંચા ટકાકે કાગળ ઉપર છપાવવાની અમારી ખાસ વિનંતિ છે.

ભાષાંતરે પ્રગટ કરવા કરતાં મૂળ ગ્રંથો શુદ્ધ કરીને છપાવવામાં આવે તો
ઘણું લાભ છે. કારણ કે સંસ્કૃત ને સાગધી સાહિત્ય એવી ઉંચી પ્રતિભુ છે કે
અન્યારે તેણું બનાવવાને કોઈ પણ શક્તિમાન નથી; તેથી અનેક ઉપદ્રવોથી વિનાશ
થતાં જેટલું બચી રહ્યું છે તેટલું જાળવી રાખવાની આવશ્યકતા છે. દિલગિરી સાત્ર
એટલીજ છે કે કેટલાએક પુસ્તકલાંઠારના અધિપતિઓ ને રક્ષકો તેમજ પુષ્કળ
પુસ્તકોની સંપત્તિ ધરાવનારા મુનિમહારાજઓ પોતાની પાસેનાં પુસ્તકોનું લીસ્ટ
આપવા જેટલી ઉદારતા પણ બતાવતા નથી. હાલમાં જૈન કોન્ફરન્સ તરફથી જૈન
ગ્રંથાવળી બહાર પાડવામાં આવી છે; તેમાં બતાવેલા ગ્રંથો કરતાં લગભગ ડગલ
બીજા ગ્રંથો હોવાનો સંભવ છે. તેનાં નામો ને સ્થળો પણ જો બહાર પાડવામાં આવે
તો તેનો ઉપયોગ બીજાઓ કરી શકે અને તેનો વિનાશ થતો અટકે. આશા છે કે
ઉપર જણાવેલી બંને પ્રકારની વિનંતિ ઉપર તેના લાગતાવળગતાઓ ધ્યાન
આપશે કે જેથી આપણા અમૂલ્ય વારસો લાંબાવખત સુધી જળવાઈ રહેશે. તથાસ્તુ.

હિતોપદેશ.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૯૪ થી.)

પર. મોડીસોનના રાજા મહાન સિકંદરની મા ઘણી ઉદ્ભવ સ્વભાવની હતી.
પોતાના પુત્રના રાજકાજના કામમાં તે વારંવાર આડી આવતી હતી. તથાપિ
પોતાની માતાના ઉપર અભાવ નહિ લાવતાં આ મોટા બદશાહે એશિયાખંડની
અઝાઈમાંથી પોતાને મળેલી કિંમતી વસ્તુઓમાંથી જેટલીક તેની માને હોટ તરીકે એ
કંઠી લીધી, અને એક પત્રથી વિનંતિ કરી કે તેના હાકેમ એન્ડીપિટરને સલાહશાં-
તિથી સભ્ય કરવા દેવું. તેની મા તો તેના સ્વભાવ પ્રમાણે એન્ડીપિટરને પજવવા
લાગી. હાકેમે તેની મા વિષે સિકંદરને ફરિયાદ કરી ત્યારે સિકંદરે તેને આ પ્રમા-
ણે ઉત્તર આપ્યો—

“ મારી માતાના અંતરનું એકજ ટીપું તારા છસો પત્રોને રદ કરવાને ખસ
કેવો માતૃપ્રેમ!

આ દૃષ્ટાંતથી આજના સ્વચ્છંદી પુત્રો યા પુત્રીઓએ પોતાના માળાને પ્રત્યે કે-

દ્વિતીયપદેશ.

૨૧૭

વી રીતે વર્તવું' જોઈએ તેનો પુરતો ખ્યાલ કરવો. તેમનું અયોગ્ય કહેવું હોય તો પણ તેમનું કદિ અપમાન કરવું ન જોઈએ.

૫૩. માણસો સાથે જેમ સ્નેહભાવ અને સહયતાથી વર્તવાની જરૂર છે તેમ બીજા પ્રાણી ઉપર પણ તમારે માયાળુપણે વર્તવું જોઈએ. નાનાં પ્રાણીઓ પર નિર્દયપણે વર્તવાની ટેવથી તેઓને કેવું દુઃખ પ્રાપ્ત થતું હશે ?

૫૪. બીજા માણસની બરાબરી કરવાની જે રીત છે. એક પ્રકાર એ છે કે ઉદ્યોગને આગ્રહવડે તેની સ્થિતિએ પહોંચવાને ઇચ્છવું, અને બીજાં એથી વિરુદ્ધ એ છે જે પોતાથી ઉંચે ચડેલાને પહોંચવા માટે પોતે ચડવાનો પ્રયત્ન કરવાને બદલે તેને પોતાની બરાબર કરવાને અથવા પોતાથી પણ નીચો પાડવાને ઇચ્છવું. પ્રથમની ઇચ્છાને સ્પર્ધા કહે છે તે સારી છે. બીજી ઇચ્છા ઇર્ષ્યા કહેવાય છે તે નહારી છે.

૫૫. બીજાના દુઃખથી રાજી થવું એ જેમ પાપ છે, તેમ બીજાના સુખને સહન નહિ કરવું એ પણ મ્હોટું પાપ છે.

૫૬. તમે ક્રોધના આવેશને આધીન છો એમ જણાય તો તમારે તમારા મનમાં એટલો તો નિર્ણય કરવો કે જ્યાં સુધી આવેશ રહે ત્યાં સુધી એક શબ્દ પણ ઉચ્ચારવો નહિ. ક્રોધ પણ ગાંડપણજ છે. ક્રોધ અને ગાંડપણમાં અંતર માત્ર એટલો જ છે કે પહેલો થોડો કાળ રહે છે અને બીજું ઘણું કાળ રહે છે. ક્રોધનો જય કરવા માટે પૂર્વપુરોનાં સચ્ચરિત્રોનું અનુકરણ કરવું અને ક્ષમારૂપી કુહાડીથી તેનો નાશ કરવો.

૫૭. ગાળ દેનારને ગાળ આપવી એ વાતને તમે ન્યાય માનતા હો તો ભલે, પણ હું ધારું છું કે ગાળ સાંભળીને શાંતિ (ધીરજ) પકડી ચાલી જનાર માણસ ન્યાયાધીશ કરતાં પણ વધારે સરસ દંડ દેનારો થાય છે. કેમકે ગાળ આપનાર એથી વધારે લજ્જત પામી પસ્તાવો કરે છે. ક્રોધ સામે ક્રોધ અને ગાળ સામે ગાળ આપવી એમાં બન્ને પક્ષની સરખીજ કિસ્મત થાય છે. નહારો માણસ નહારાપણું બતાવે ત્યારે સબજને સારાપણું શામાટે નહિ બતાવવું ?

૫૮. એક જૂઠાણું બીજા અનેક જૂઠાણાંને ઉભાં કરે છે. એક પાપકર્મ બીજા અનેક પાપકર્મો કરાવે છે. કેમકે પાપી માણસને પોતાનું એક પાપ ઠાંકવા જતાં બીજાં પાપ કરવાંજ પડેછે. માટે વધારે શ્રેષ્ઠ રસ્તો એજ છે કે માણસે અસત્ય-પાપ-ને રસ્તે પ્રથમથીજ ચડવું નહિ.

૫૯. લોકો એમ ધારે છે કે માત્ર યોલવાથી શું થયું ? પણ વાણીથી જગત

૨૬૮

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

વશ થાય છે અને વાણીથીજ વિશ્વ વૈરી થાય છે. તમારે તમારી વાણીને વશ રાખવી જોઈએ. ઘણાં માણસો વર્તનમાં સીધાં અને સારાં હોય છે, તથાપિ તેમની વાણી કોઈક વાંધી અને કઠોર હોવાથી તેઓ અજબામણાં થઈ પડે છે.

૬૦. માણસને જીભ એક અને કાન બે હોય છે. તેનું સમાધાન આ પ્રસંગે કરવાથી એમ કરીએ કે “થોડું બોલવાને જીભ એક છે અને ઘણું સાંભળવાને કાન બે છે. “ન બોલ્યામાં નવ ગુણ” તે પણ મનન કરવા જેવું છે. જેમ તેમ લવારી લઈ લેવી ઠકાના ત્રણ શેરમાં ખપવા જેવું થાય છે.

૬૧. આ પોતાનું અને આ પારકું એવી ગણના કરવી એ હલકા મનના પુરુષોનું કામ છે. ઉદાર ચરિત્રવાળાઓને મન તો આખી પૃથ્વી કુટુંબ તુલ્ય છે. ભિન્નતાનો અવાવ એજ ઉદારતા છે. પોતાનો ખર્ચનો ખાલી કરી દેવામાંજ ઉદારતાનો માર્ગ રહેલો છે એમ નથી, પણ પોતાના અધિકારનો ને મહોટાઈનો ગર્વ નહિ રાખતાં લાભો મોટાં, ઊંચાં નીચાં (ગરીબ યા તવંગર) સાના ઉપર સમાનભાવ રાખી એવું નામ ખરી ઉદારતા છે.

૬૨. જે કૃત્યો કરવાથી પોતાને લાભ થાય તે બધાં કૃત્યો સારાંજ છે, એવું પાતાનવાને ઘણા માણસો મને છે; પરંતુ પારકી હાનિમાં પોતાની હાનિનો પરિણામે ફિરકો રહેલોજ છે, એ વાત લોકો સમજી શકતા નથી. વળી એકના હિતમાટે ઘણાનું અસ્થિત કરવું એ શું નીતિ છે? કાયદો ભલે શિક્ષા ન કરે પણ જેથી જનસમુદાયને હાનિ પહોંચે તે અનીતિજ છે.

૬૩. “એ તો એમજ આવે, શું કરીએ, સંસારી થયા, સંસારમાં સાચું નભતું મળે.” આવાં આવાં વચનો બોલીને કેટલાએક પોતાના પાપાચરણનો બચાવ કરે છે; પરંતુ એમ બચાવ કરવો તે અચરનું કામ છે. શું નીતિને રસ્તે ચાલવામાં સંસારી લોકોને અડચણ આવે છે? નહિજ. નીતિમાં સુખ એજ નિયમ અને દુઃખ તો માત્ર અપવાદ છે.

૬૪. નીતિનિપુણ પુરુષો ભલે નિંદા કરે કે સ્તુતિ કરે, લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થાયો કે નાસી જાયો, મૃત્યુ ભલે આવે આવે કે કાલે આવે, પણ ધીરપુરુષો ન્યાયના માર્ગથી સેફ્ટી પેરે કદિ ચલિત થતા નથી. સુવર્ણ જેમ તપાલીએ જેમ તે પ્રેમથી પકડે છે, તેવીજ રીતે ન્યાયી પુરુષો સંકટો (સંકટોગમે)થી કસોટી પામીને જ નિર્ધન જાતને સાર્યનો જય પ્રલપ્ત થતાવે છે.

૬૫. ‘સારા પિતા થવું હોય તો દશરથનું દહાંત લેજે, સુગ થવું હોય તો મહાપ્રભુનું સ્મરણ કરજે, બંધુ બનવાને ભરત તથા લક્ષ્મણને લક્ષમાં રાખજે, પતિ-

થવું હોય તો રામ ને સતી થવું હોય તો સીતાતું સ્મરણ કરજે, અને ખરા સેવક થવું હોય તો હનુમાનતું ઘટ્ટાંત લેજે.

૬૬. આગ્રહ અને દુરાગ્રહમાં ઘણો અંતર છે. એક સદ્ગુણ છે, બીજો દુર્ગુણ છે. સારાં કામ કરવાનો હક પકડવો તે આગ્રહ અને નકારૂં કામ કરવાનો હક પકડવો તેજ દુરાગ્રહ (કદાગ્રહ). સારાં કામને સો વિઘ્ન આવેછે (ત્રિયાંસિ જ્ઞાતાનિ વિઘ્નાનિ) તથાપિ પ્રયત્નવડે વિઘ્ન માત્ર દૂર થઈ શકે છે.

૬૭. એક સારૂં કામ આરંભ્યા પછી તે કામ આગ્રહથી પાર પાડવું જોઈએ. નામ જા લોકો વિઘ્નના ભયથી કોઈ કામનો આરંભજ કરતા નથી (જેમ કાયર પુરૂષો વ્રત પરચળખાણુ નિયમ લેવા માટે પ્રથમથીજ ભય પામી આરંભ કરી શકતા નથી. તોપણ આવા કર્મીધીન જીવો વ્યાપારાદિ કરવામાં કમર કસીને આગેવાન બની જાય છે તે આશ્ચર્ય છે!); મધ્યમ વર્ગના લોકો કામ આરંભ્યા પછી વિઘ્નને લીધે પડતું મુકો દે છે (જેમ કોઈ પુરૂષ દેશવિરતિ યા સર્વવિરતિ કે કોઈ પણુ નિયમ લઈને સ્વચ્છંદબુદ્ધિથી યા વિઘ્ન સંકટ આવ્યેથી કે પ્રમાદથી વિરાધી નાંખે છે અને દુર્ગતિના ભાગી થાય છે); પણ ઉત્તમ પુરૂષો કોરોગમે વિઘ્નો આવ્યાં છતાં પણ લીધેલું કામ સિદ્ધ કર્યા વિના છોડતા નથી. (વંકચૂલ કુમાર જેમ પ્રાણ્તાંત કષ્ટ પ્રાપ્ત થયા છતાં પણ કાગડાના માંસના લીધેલ નિયમમાં કિંચિત્ ચલાયમાન નહિ થયા, તેવી રીતે અનેક વીરરત્નોએ ધૈર્યપણું ધારી સ્વહિત સાધ્યું છે.)

૬૮ પરસ્પર પ્રાતુભાવથી વર્તવું; મૈત્રીભાવનાને હૃદયમાં ચિંતવનાર પુરૂષ સર્વ જીવો સાથે મૈત્રીભાવથી વર્તી સ્વહિત પ્રાપ્ત કરે છે.

૬૯ વ્યાધિઓ-દુઃખોની ઉત્પત્તિને ઇશ્વરી કોપ અથવા અન્ય પુરૂષપર આરોપવું કારણ આપવા કરતાં તમારે તેને તમારાજ પૂર્વકર્મનું ફળ (વિપાક) માનવું જોઈએ. પૂર્વભવોને વિષે અન્ય જીવોની હિંસા કરવામાં રક્તપણે વર્તતાં કાંઈ વિચાર નહિ કર્યો; તો હવે મિથ્યા આર્તરોદ્ર ધ્યાન કરવા કરતાં સમતા ભાવે સહન કરી ફરી નવો બંધન થાય તે ઉપાયજ ઉત્તમ છે. વંધ સમય ચિત્ત ચેતીયે, શોભદયે સંતાપ.

૭૦ મિતાહાર એ શારીરિક સુખની સર્વોત્તમ કુચી છે. અત્યાહાર માણસના શરીરની પાયમાલી કરે છે. માદક પદાર્થો મનને તથા બુદ્ધિને બગાડવાવાળા છે.

૭૧ તમારે તનુદુરસ્ત થવું હોય તો તમે નિયમી, નિગ્રહી અને નીતિવાળા થાઓ, નીતિવાળા થવું હોય તો તમે સારા-ભલા થાઓ, સારા થવા ઇચ્છતા હો તો અહમ્ થાઓ અને અહમ્ થવાને ઇચ્છતા હો તો પવિત્ર અને પરમ ભક્ત થાઓ.

૭૨ જીવાની, લક્ષ્મી, અધિકાર અને અવિવેક એ એક એક પણુ અનર્થનું મૂળ છે; ત્યારે એ ચારેનો વાસ હોય ત્યાં કેટલો બધો અનર્થ થતો હશે?

૨૨૦

જન ધર્મ પ્રકાશ.

૭૭ રીતભાત અથવા સમ્યક્તા નિરૂપયોગી નથી પણ તે જ્ઞાનદાન અને વ-
હાદાર મનનું ફળ છે.

૭૮ થોડું પણ સત્કાર્ય ઘણા જ્ઞાનની કિંમત બરોબર છે.

૭૯ આરોગ્યતાના નિયમોનું ઉલ્લંઘન કરવું એ પણ શારીરિક દોષ છે, તેથી
અનશન (ઉપવાસ), ઉણોદરી (ભૂખ કરતાં ચાર પાંચ કવલ ઉણા ખાવા) વગેરે
અવશ્ય કરવા યોગ્ય છે.

૮૦ એક બાળક ભવિષ્યમાં સારી કે નહારી વર્તણૂકનું નીવડવું તે તેની મા-
તાના શિક્ષણ ઉપર આધાર રાખે છે.

૮૧ સારા આચરણથી પોતાના પિતાને જે પ્રસન્ન કરે તેજ પુત્ર અને જે
પોતાના પતિનું હિત ધન્ય છે તેજ સ્ત્રી, દુઃખ તથા સુખ વખત એક રહેણીથી વર્તે
તેજ સિન્ધ; જગતમાં પુણ્યવંતનેજ એ ત્રણ મળે છે.

૮૨ પાપનું નિવારણ કરે, લાલ થવાનો રસ્તો બતાવે, છાની વાતને સુપ રાખે,
સુહૃદને પ્રસિદ્ધ કરે, દુઃખમાં ફસાયેલ હોય તો પણ છોડીને ચાલ્યો ન જાય, જરૂર
પડે તો દ્રવ્ય પણ આપે-એ સારા મિત્રોનું લક્ષણ છે: જહાનું સ્વાર્થી મિત્રો તો ઠામ
ઠામ જોવામાં આવે છે. જુઓ કે અભયકુમાર મંત્રીએ પોતાનો મિત્ર આર્દ્રકુમાર
અનાર્ય દેશમાં હોવાથી તેના હિત અર્થે પ્રતિભાજી મોકલીને પણ તેને પ્રતિબોધ
કર્યો. તેજ સાચા મિત્રો બાણવા કે જે ભંવનો નિસ્તાર કરાવે.

૮૩ સહુ કોઈ સુખને વાંછે છે. પણ તે પ્રાપ્ત કરવા વિરલા રત્નજ તેની જોજ
કરે છે. ખરું સુખ ઘટ્ટ છે તો પ્રમાદનો ત્યાગ કરી ધર્મકાર્યને વિષે શીઘ્ર પરાયણ
થાઓ. કાલ કરવું ધાર્યું હોય તે આજેજ-હમણું કરો, નહિતર કરશું કરશું કરીને
કાળને વશ થઈ જઈ મનુષ્યજન્મ હારી જશો. આન્ય દર્શનમાં થયેલ ભર્તૃહરિ પણ
કહે છે કે—

અહો કેટલું આપ આયુષ્ય ધારો,
ગયું અર્ધ તો રાતથી તે વિચારો;
ગયું ભાગ પા આદ્યમાં ખેલ ખેલી,
ગયું શેષ તો વૃદ્ધ કાયા ખડેલી. ૧.

બળી ઉપજે રોગ ચિંતા અનેકો,
ઉમેરો કરી સુખનો વાપ લેઓ;
ઘણી માનસી આશિઓ ન ઉપાધિ,
કહો તેહમાં સુખ ક્યાંથી સમાધિ? ૨.

હિતોપદેશ.

૨૦

વળી કહે છે—

નથી રાચતો રાજલક્ષ્મીથી કાંઈ,
 નથી દખતો મુખ સંસાર માંહી;
 ભલે વિષયો ભોગવો દીર્ઘ કાળ,
 થશે તે પરિણામમાં દુઃખ જવાળ. ૩.

... ..
 છે ભોગ વિષય બધો નહીં રે જવાનો,
 તેનો વિયોગ દિન એક નહીં થવાનો;
 સ્વતઃ જતાં મન અતિ પરિતાપ વ્યાપે,
 હાથે કરી તજી જતાં મુખ શાંતિ આપે. ૧

૮૦ ચીનનો એક ડાહ્યો બાદશાહ બોલ્યો હતો કે “જો કોઈ માણસ કામ કરે અથવા કોઈ સ્ત્રી આળસુ રહે તો મારી બાદશાહીમાં તેને લીધે એક બીજા મણસને ભુખે મરવું પડે.”

૮૧ રોમના સેન્સર કેટોએ કહ્યું કે “મારી જીંદગીમાં માત્ર ત્રણ કૃત્યોને માટે મને પસ્તાવો થાય છે. ૧ મારી સ્ત્રીને મેં એકવાર શુભ વાત કહી હતી; ૨ પગરજઈ શકાતું હતું છતાં એકવાર જળમાર્ગે ગયો હતો; ૩ કંઈ પણ કામ કર્યા વગર મેં એક દિવસ શુભાચ્યો હતો.”

૮૨ સજ્જન પુરૂષોનો કાળ વિદ્યા કળાનો અભ્યાસ કરવામાં, આર્થિક લાભ માટે ઉદ્યમ કરવામાં, પરમાર્થ કરવામાં અને આત્મ સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવામાં જાય છે; જ્યારે મૂર્ખ પુરૂષોનો કાળ પારકી નિંદા કરવામાં, ગામગણાટા (ચાર ૩ કારની વિકથા) મારવામાં, અનર્થ ઢંડમાં, કલેશાદિ કરવામાં અને પ્રમાદીપણું રોવામાં જાય છે, અને તેમ કરીને તેઓ અધોગતિને આપી ન થાય છે.

૮૩ ફ્રેંચ લોકો સ્વતંત્રતાતુલ્ય મોટું કારણ ત્રણ શબ્દોની ટુંકી કહેવત અપાવે છે “ Vivre depen ” ફરકસરથી રહેવું To live upon little.

૮૪ પોશાક અને તેટલો સાદો રાખવો; વ્યવહારિક અર્થ સિવાય મોટા ખર્ચ કરવા નહિ.

૮૫ નિરંતર પરોપકાર કરવો. “ કુંજર મુખસે કણુ ગીરા, ખુટા વાકા આહાર; કીડી કણુકો લે ચલી, પોપણુ નિજ પરિવાર. ”

૮૬ ગરીબી ગણવાની શરમ રાખવી નહિ. ગરીબની તેની ગરીબાઈ માં નિંદા નહિ કરવી અને તવંશરને તેના તવંશરપણુ માટે માન નહિ આપવું. સર દ્રષ્ટિ રાખવી. “ રાવ રંકમે ભેદ ન જાને, કનક ઉપલ સમ માને; તે જગ મેં જોગીસર ખૂરા, નિત્ય ચડતે ગુણુકાણે. ” (ચિદાનંદજી.)

૨૨

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

૬૭ ચોરચોખ કરવો નહિ, બર્ષ ખર્ચો કરવા નહીં, કરકસર કરવી, કંબુ-
પાઈ ન કરવી, કરજ નહિ કરવું (ઉધાર માલ લેવો તે કરજ જેવું જ છે), આવકને
મનુષ્યને પોતાનું ખર્ચ રાખવું, પ્રમાણિકપણે વર્તવું તથા વ્યવહાર ચોખ્ખો રાખવો.

૬૮ દ્રવ્યદિ સાધનોનો સંચય કરી તેનો ઉપયોગ પરોપકારના પ્રયત્નમાં કરો, જેથી તમારા જીવિતનું અને કરેલા શ્રમનું સાક્રય થાય.

૬૯ સ્ત્રીની યોગ્યતા—૧ પવિત્રતા, ૨ ગંભીરપણું, ૩ ઉદ્યમ, ૪ કરકસર, ૫
વચ્ચતા, ૬ ગૃહકાર્યનું જ્ઞાન, ૮ સારો સ્વભાવ (ક્ષમા) અને ૯ સૌંદર્ય
મંદકાંક્ષી છે. સારી સ્ત્રીઓમાં ઉપરનાં લક્ષણો હોવાં જોઈએ.

૭૦ વેશ્યાઓ કદિ પણ ખરો ખ્યાર કરતીજ નથી; તેમનો ખ્યાર પશુવત્ છે.
સારે શાંત અને ગંભીર સ્વભાવવાળી કુલીન સ્ત્રીને પરણવું યોગ્ય છે.

૭૧ સ્ત્રીએ વહેલા ઉઠવાની ટેવ પાડવી; સાંઝ કામ કરે તે સ્ત્રીને સ્વરૂપવાન
લાગુવી.

૭૨ ઈશ્વરમાં જો હોય પુરૂષના કપડા ઉપર જરા કાચ પડેલો જોવામાં
પણે તે તે પુરૂષની સ્ત્રીની ટીકા થાય છે.

૭૩ સ્ત્રીની પ્રશંસા કરવી નહિ તેમજ તેને ખોટો ખ્યાલ ઝગતાવડો નહિ; તેની
માર કાંઈ પણ કરવો નહીં.

૭૪ પુરૂષ એક પત્નીવત પાળવું.

૭૫ જીવવાન પુરૂષે પોતાની સ્ત્રીને કદિ પરાયા રક્ષણમાં સોંપવી નહિ.

૭૬ ગરીબીમાં પણ પુણિયા શ્રાવકની જેમ સંતોષ ધરી આનંદ માનવો:—

“ The happy low lies down
unhappy he wears the crown. ”

નવનીધિ કદી હોય પણ, દશમે નિધિ વિવેક;

જો તે હોય નહિ કદી, તે મૂરખ જન છેક.

વસ્તુ ન રહે પાત્ર વિન, પાત્રે આત્મિક જ્ઞાન;

પાત્ર થવા સેવો સદા, બ્રહ્મચર્ય મતિમાન.

૭૭ શ્રાવકો વ્યવહારકુશળ, નિપુણ, મતિમાન, ગાંભિર્યોદિ ગુણોએ કરી સ-
ફલ તથા માર્ગાનુસારીપણાના ગુણો પ્રાપ્ત કરવામાં ઉજમાળા હોવા જોઈએ. આપણ
વિને તેજ ઇચ્છવા યોગ્ય છે; અને તેની પ્રાપ્તિ થાએ કે જેના વડે બોધિણીજ
(સમ્યક્ત્વ વત્ત)નો અપૂર્વ લાભ હાંસલ થાય. આ લાભ તથા પરલવને વિષે આ-
જીને બોધિણીજની પ્રાપ્તિ હો કે તેના વડે આપણે અનુક્રમે અજરામર સુખ પામી-
એ ! નિરાશાનનો જયજયકાર હો !

પ્રાણલાલ મંગળજી.

કલકત્તા.

ત્રિભુવનદાસ ભાણુજી સ્મારક ફંડ.

૨૧

ભાઈશ્રી ત્રિભુવનદાસ ભાણુજીની પાછળ કરેલો શુભનિયત્તમ
વ્યય તથા તેમની યાદગિરિ કાયમ રાખવાનો

શરૂ કરેલો પ્રયત્ન.

મરહુમ ભાઈશ્રી ત્રિભુવનદાસની પાછળ લોકરિવાજને અનુસરીને કારક
(દાડો) વિગેરે કરવાના અદ્યતિત રિવાજને તદ્દન જળાંજળિ આપવામાં આવ
હતી; પરંતુ સ્નાત્ર ને આંગીપૂજાદિ કરવા માટે મુકરર કરવામાં આવેલી તિથિએ ની
જણાવેલાં કાર્યો પરત્વે રૂ ૧૦૦૦૦ની રકમ તેમના લઘુખંધુ નરોત્તમદાસે રોકડ
આપી દીધી છે.

૧૫૧૭ ભાઈ ત્રિભુવનદાસની મરણતિથિએ તેના વ્યાજમાં આંગી કરવામાં

૧૫૧૭ પાંજરાપોળમાં કપાસીઆ વિગેરેમાં.

૧૨૫ મરણતિથિએ માછલાની જાળ છોડાવવામાં.

૧૩૧૭ નિરાશ્રિત ખંધુઓને તાત્કાલિક વહેંચી દેવામાં.

૫૧૭ શ્રી સિદ્ધાચળ તળાટી ખાતામાં.

૫૧૭ ગરીબ સ્થિતિની જૈન કન્યાઓને અભ્યાસ કરવાની યુકો અપાવવામાં.

૫૧૭ પરચુરણ ગામોમાં પારેવાની જરમાં.

૨૫૭ જૈન વિદ્યાશાળામાં ઇનામ આપવામાં.

૨૫૭ મુનિરાજને પુસ્તક લખાવી આપવામાં.

૨૫૭ સાધુ સાધ્વીને ઔષધાદિ નિમિત્તે ઉપદ્રવ આપવામાં.

૧૪૭ સાત ક્ષેત્રમાં.

૨૦૭ સિદ્ધક્ષેત્ર જૈન જાળાશ્રમમાં પુસ્તકાલય માટે.

આ શિવાય બીજી રકમ પણ વાપરવાનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. તે

નીચે પ્રમાણે—

૫૦૭ મરણતિથિએ ભાવનગર જૈન કન્યાશાળાની કન્યાઓને જમાડવામાં.

૫૦૭ મરણતિથિએ સિદ્ધક્ષેત્ર જાળાશ્રમના જાળકોને જમાડવા બાબતમાં.

ભાઈ શ્રી ત્રિભુવનદાસ જેવા જૈન વર્ગમાં આગેવાન, નીડર, સાહસિક અને
ધાર્મિક વૃત્તિવાળા ખંધુની યાદગિરિ કાયમ રાખવા માટે શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સ-
ભાની મીટીંગ મળી હતી, અને તેની અંદર એ કાર્યને ખાસ કર્તવ્ય તરીકે સમજી
ભાઈ ત્રિભુવનદાસ ભાણુજી સ્મારક ફંડ જોડવામાં આવ્યું છે. તે ફંડની
અંદર તરતમાં કેટલીક રકમ ભરાયા બાદ બહારગામ કેટલાએક ગૃહસ્થો ઉપર
પત્રો લખતાં કેટલીક રકમ લખાઈ આવી છે, બીજી આવવાની છે. અત્યારસુધી
ભરાયેલી રકમનું એકંદર લીસ્ટ હવે પછી પ્રગટ કરવામાં આવશે.

૬૨૮

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

આ સમારક ફંડ સંબંધી પ્રયત્ન કરવા માટે એક કમીટી દશ ગૃહસ્થોની નિમણવામાં આવી છે. તેમના તરફથી પ્રયત્ન શરૂ છે. ફંડનો ઉપયોગ શો કરવો તે ફંડ નિર્ણય રહ્યા બાદ રકમના પ્રમાણમાં મુકરર કરવાનું ઠરાવ્યું છે. દરેક ઉદાર ગૃહસ્થે આના સમારક ફંડ તરફ હાથ લાંબાવવાની ખાસ જરૂર છે.

ટુંકાં ટુંકાં વાક્યો.

(લેખક પં. આણંદલાલજી)

કેઈ પણ છવને સારવો નહિં.
કેઈએને છુટી ભુકવી નહિં.
કેઈ પાતા બોલવું.
કેઈ સમયવામાં અખંડ ઉદમ કરવો.
કેઈ મહુભયનો સંગ કરવો નહિં.
કેઈને તે છુદ્ધહારાજનું વચન
બોલવું નહિં.
કેઈ જનને કાયા ચપલ રાખવાં નહિં.
કેઈ તથા મલીન વેષ પહેરવો નહિં.
કેઈ દુષ્ટિએ દેખવું નહિં.
કેઈનીથી દૂર રહેવું.
કેઈ કોષ વિચારીનેજ બોલવું.
કેઈ હિત ધાય તેવુંજ કાર્ય કરવું.
કેઈએકા કોપવી નહિં.
કેઈને પણ સમર્પનાં વચન કહેવાં નહિં.
કેઈને પણ કલંક ચડાવવું નહિં.
કેઈનાર કરવો નહિં,
કેઈ પાતળી બોલાવવું.
કેઈ ઉપકાર કરતા તત્પર રહેવું.
કેઈએને કરેદો, ઉપકાર ભુલવો નહિં.

કુઝીને આશ્વાસન આપવું.
કોઈની પાસે પ્રાર્થના કરવી નહિં.
કોઈની પ્રાર્થનાનો લાગ કરવો નહિં.
દીનતાનાં વચન બોલવાં નહિં.
વિનયથી બોલવું.
આત્માની પ્રશંસા કરવી નહિં.
કુર્જનની પણ નિંદા કરવી નહિં.
બ્રહ્મ અને ઘણીવાર હસવું નહિં.
શત્રુનો વિશ્વાસ કરવો નહિં.
વિશ્વાસવાળાનો દ્રોહ કરવો નહિં.
કરેલા ગુણનો બદલો વાળવો.
સારા ગુણવાળા ઉપર રાગ ધરવો,
રનેહરહિતમાં રાગ કરવો નહિં.
પાત્રની પરીક્ષા કરવી.
અકાર્ય કેઈ દિન કરવું નહિં.
પોતાની નિંદા ધાય તેવું કરવું નહિં.
ધીરજતા છોડવી નહિં.
દુઃખ પડતાં સુખાં નહિં.
પોતાની હલ કેઈ કહાણો છોડવી નહિં.
યથાશક્તિ જરૂર જાન દેવું.